

mjunka fördnad jag är skyldig ert kön, och isynnerhet personer, liktänkte med eder; likasom ni måste vara övertygad om, det icke allenast ni, för det ni olyckligtvis var främling, blef utsatt för en sjelfsvälldig sprätts oafsnästa sottiser, utan ock att mannen annan varit det före er." Tänk dig Emilia min förvåning vid dessa ord, jag blef verkeligen gladt överraskad, och genom dem fullkomligt godtgjord, samt lemnade af uppriktigaste hjerta Baronen den försäkran hvarom han så ifrigt anhöll, det verkeligen icke ens den allägsnaste skymt af missnöje hos mig qvarstadnat. Vi hade under det nu upprepade samtalet hunnit nästan till quadrillens slut; jag fann likväl under det återstående af densamma att Baronen var, hvad jag i början ingalunda trodt, en bildad och ganska hygglig karl. Aek! menniskohjertat, hvad det dock är för ett underligt ting, huru lätt de äldlaste frön i ett sådant genom villfarelse och därskap förtrampas, ja ofta i grund förqvävas, och huru ofta på en blott slump beror dess kraftfulla återväckelse till ädlare lif och verksamhet. Arm i arm med Rosa gick jag efter slutad dans att åter uppsöka mig en plats, då Fröken Doll, som det tycktes *riktigt betagen*, ifrigt närmade sig oss: "vet Mamsell, jag blef riktigt storögd," började hon, "att se Mamsell i quadrillen; jag skulle just figurera fram emot Wridman, då jag vid svängningen varseblef Mamsell vid Baron C:s sida; har Mamsell varit bekant med honom förut, eller huru kom det till att han kom att dansa med Mamsell? jag skall säga att han är ibland de gentiljaste af våra kavalierer, och Mamsell rätt mycket att gratulera, som fick dansa första dansen

med honom." Jag kunde vid detta tråkiga tilltal ej afhålla mig att le, samt syarade Fröken, det hon i dylikt fall ägde dubbel anledning lemma mig sin gratulation, jag skulle nemligen dansa den nästa Françaiseu med den yngre Baron C*, hvilken redan till densamma bjudit upp mig. "Nå kors den Mansell," undrade Fröken, "det var ju alldelens märkvärdigt, kayalliererne i S. hafva eljest ej för sig att vilja visa främplingar uppmärksamhet; tvärtom får damerna ofta på baler sitta hela långa astou, fogar ej händelsen att de i societén äga någon bekant!" Men Emilia! jag vill ej utträffa ditt tålamod med åhörandet af det evigt likhaltiga joller hvarmed Fröken yttermera plågade mig, och som tiden mellan danserne var så kort, att jag genom ömsesidiga meddelanden med en eller annan raisonementsvis ej kunde inhenta något, hvarken för själ eller tanke födande, och dessutom mina fruntimmers bekanta vore högst få, vill jag blott säga dig det jag, med Fröken Dolls ord taladt, var så lycklig att hela astonen vara i en brilliant tour, och satt ingen enda dans. Jag kan dock ej underläta att för dig yttra mitt omdöme i anseende till de unga karlar, hvilka jag hos X. både såg och räsonerade med, hvaribland Häradshöfding R. i anseende till min älskade lilla Rosa mest ädrog sig min uppmärksamhet; han är den vackraste karl jag ännu sett; medelmåttigt lång, fyllig, samt utmärkt väl växt; äger ett sätt att meddela sig, hvilket, hvad ämne helst må afhandlas, gör honom oändeligt intressant och intagande, är belefvad och complaisant till den grad, att man nödvändigt derå tvingas göra afseende; och likväl, oaktadt alla dessa hos en enda

person så sällan förenade naturförmåner, kan jag dock ej riktigt förlika mig med honom; men dermed nog; Greve A., med hvilken jag valsade några hvarf, kan jag ej på annat sätt bedömma, än i korthet omnämna hans yttre; han är lång och väl växt, för sig gentilt, är ej vacker, då jag likväl får läf undantaga de utmärkt lilliga, stora, bruna ögonen, samt det ymniga, mörka, lockade håret; han tycktes helt och hället vara öga och öra blott för Överstinnan Z., hvilken äfven var öfver all beskrifning täck; vidare Baron Victor C*, en yngre bror till Baron Paul, med hvilken jag dansade första Françaisen, är fäordig, och en fullkomlig motsatts af sin bror; besitter en god portion flegma, skulle jag dömma till, vore det ej orätt att så bestämt lemna yttrandem om personer, dem man första gången ser. Capitain G., en munter, treflig karl, men som jag tror något elak, gjorde mig under en quadrille en lillig beskrifning öfver den bal han för några veckor sedan bivistat i T., en liten småstad, der bland annat damerna, med hvilka han hade den lycka göra bekantskap, voro ganska aimabla; skulle de i allmänhet ej så mycket affekterat vitterhet. De tänka, de tala endast om Hegel, Horatius, Ovidius, samt drömma idel poesi; icke underligt, fortfor han med ironi, att vid läro-säten, akademier etc. nutiden fordrar så mycket, då äfven det milda könet lagt sig på ett dylikt studium; att å karlarnes sida en ödmjuk öfvervägande täflan kommer i fråga är ju således högst förlåtligt. "Alltså kära du, har du tänkt på Hegel, har du talat om Horatius och Ovid; så lägg för Guds skull af båda delarne, ejest blir du af de omilda karlarne ömmare ihägkommen än

du måhända det skulle önska, och hvad sluteligen poesi, till och med prosa angår, får du näja dig med, på sin höjd "Ingeborgs klagan" samt stude-randet i "Cajsa Warg." Ack! de karlarne! de kar-larne . . . . . "Här ställer jag inför ditt öga" — icke — "det skönaste du sett i nord" nej, Lieutenant Pirouette, en liten fin mager ungherre, en af första rangens dansmästare (förstas i ordets subli-maste bemärkelse); sedan han under afton dansat med, och figurerat för, Fröknarna Cloty och Jett-chén Nobelcreutz, samt under quadrillerna, i an-seende till vigeur, dansställning, samt benens ut-märkta skicklighet vid batementer, onekligen med största skäl ådragit sig beundrande uppmärksam-het, ådagalade han ännu genom en bockning för mig, presisement en pendant till dem Madame G. under första danslektionen så mödosamt sökte öf-versflytta på sina clever (på cavalierslinien n. b.) huru mycken heder han i sin ungdom måtte gjort sin maitre de danse; han nämligen uppbjöd mig till en cotillon, dertill du väl kan föreställa dig jag ej kunde refusera. Det första jag, stående in-vid min cavaliers sida upptäckte var en imperti-nent calmus-lukt, hvilken han ouphörligt genom de tunna läpparna utandades, derefter blef jag af honom ordenteligen underrättad om alla de publi-ka nöjen, hvilka årligen vore att tillgå i S. Sub-skriberade assembléer voro 10 (säger tio) maskera-de 2, sammankomster för Pauvres honteux 2, allt säkra inkomster, dertill voro ännu att päräkna minst 24 privata baler, tre å fyra slädpartier, möj-lichen och troligen några mindre tragedier inom, samt öfverhufvud tagit 50 (femtio), icke derunder,

spektakel utom hus. Derefter afhandlades den torra väderleken, samt undrades om icke de impertinent stickande flugorne skulle betyda regn. Jag lemnar likväl nu som då, Lieutenanten att vidare sammanslå antalet af baler och tyda flugornas impertinace, samt fortskrider till Fändrik Doll, en bror till Fröken; han är lång, nästan sagt skränglig, men har i sitt ansigte någonting själfullt och godt; är yngst af sine syskon samt till det yttre lik Major-skän; har ett något fjeskigt sätt, i hvilket dock ingen skynt af bålhet kan upptäckas. Nöjsammast var för mig den quadrille jag med honom dansade, han påminde genom sin ytterliga lifflighet mycket om Wilhelm K. Major Fixenheim, enkling, men ännu vig och förlig, ehuru något fet, var emot mig särdeles uppmärksam, så väl under dansen som soupéen, under hvilken sednare han bestämt fattat posto bakom min stol. Friherrinnan roade sig rätt hjerteligen åt min eröfring, hvarpå hennes neveu gjort henne uppmärksam, samt slutligen och sist, återigen Baron Paul C*, med hvilken jag dansade ett evighetslångt potpouri, utan att han likväl föreslog mig något ombyte af cavalier; hans artighet var nu utan gräns, han ville (helt naturligt) godtgöra hvad han emot mig trott sig förfelat, och just derföre var slutet på den mångtourade dansen mig särdeles välkommit.— Jag har nu för dig framställt åtskillige personer mer och mindre intressanta, af dem, med hvilka jag under den nyss passerade aftonen var i någon beröring, men den, med hvilken ett dylikt fall ej existerade, den af hvilkens läppar jag ej hörde ett enda ljud, hvilken jag endast såg, och som bland alla dervarande karlar

blef den enda, som verkeligen interesserade mig, honom har jag ej nämnt, emedan jag, lika små barnen sparsam på det ljusva och goda, velat gömma det bästa till sist; och ännu ett, emedan jag hoppats du af hans oförmodade framträdande i denna muntra sorlände krets, bestämt skulle erfara samma djupa inttryck som jag; se då min Emilia, betrakta med väl klappande hjerta, det märker ingen, men Gud bevars, Gud bevars, icke tåfsuktadt öga, ibland siden och hand, blommor och gaze, löjen och skämt, en ung man med oändeligen interessant, själfultt skönt utseende, omkring tjuguåtta högst trettio år, stå lutad emot tvänne grymma hånande kryckor, lugn framblickande utåt det hvimlande salongsgolvvet; hvem är den beklagansvärde ädle krympligen, hvilken ej utan sitt obevekliga stöd mägtar taga ett enda steg? Denna fråga gjorde jag Friherrinnan, bredevid hvilken jag, af hennes vänliga vinkar ofta ditlockad, satt; densamma hör jag nu äfven dig göra mig, och svarar dig hvad jag sjelf genom Friherrinnan fick veta; han är en bror till den täcka Ölverstinnan Z., hvilken, under det hon mellan danserna uthvilade, med innerlig känsla sågs hand i hand med denne sin själsfrände bortprata långa timmar. Du må ej min älskade läsarinna mig till förargelse framkasta någon tanklös fråga: huruvida under dylika omständigheter, Ölverstinnan väl hade hjertat att dansa; då gör jag åter den der, dig ingalunda behagliga nack-knycken, du minnes den väl? och svarar dig, enligt min innerliga känsla: hjertat och själen kunna alltid lika lifligt, må hända ofta i fördubblad grad, känna och dela lidanden hos en älskad medlike, vän eller anhörig, och ögat genom

tid och vana, dock sluteligen härdas till betraktande af hvad den oundvikeliga nödvändigheten pålagt, samt således äfven den älskande systren, ung och lillig, i dansen framsväfva med ett likaså varit hjerta som någonsin den pedantiske väggprydningen, hvilken, för det en gammal tante eller onkel ligger sjuk, ej vågar röra sig till en valtz eller quadrille, men det oaktaadt ej kunnat försaka ett stormande begär att uppsöka erbjudna nöjen och förlustelser; och, hvilken är i det hela väl oskyldigare än just den förströelse dansen lemnar? Med samma skäl borde ju spektakler, kaffen, supéer, till och med concerter och muntrande lecturer fördömmas, med ett ord allt hvad som möjligen gör anspråk på en lilligare tanke eller bidrar att förskingra sinnet; undvikandet af dessa nöjen af personer, hvilka ej genom döden lidit smärtsammare förluster, då fallet alltid blir förändradt, anser jag ovilkorligt som det fördömligaste pryderi, der endast etiquette, omöjlichen den sanna känslan, kunnat tala. Men nu vill jag nämna dig något, hvarät du rätt hjerteligen skall skratta, det tycker jag likväl alldelers icke illa om, tvärtom jag skrattar med. Jag har, af hvad skäl vet jag egentligen ej, men så har likväl förhållandet varit, alltid med litet sneglande blick skådat dessa ungherrar, hvilka på senare tider i så öfvermåttan stor mängd börjat begagna glasögon, och har i mitt sinne undrat öfver det till och med ögonen hos sednare tiders generation till den grad lida af svaghet, så dessa ytter medel till deras conserverande så allmänt nödgats tillgripas, då äldre karlar, till och med gubbar, med blotta sina egna ögon ännu finnas se ypper-

ligt; varé härmad dock huru som helst, jag har allt nog aldrig förr kunnat förlika mig med dessa dubbla; nu, då jag oförmodadt såg denne T. med dylika, föreföllo de mig alldeles icke motbjudande, tvärtom var han den första jag tyckte de riktigt väl klädde; således har åter slumpen med hast kullstörtat en fördom, den jag trodde allt beständiga skulloc rotas i min inbillning, och jag är säker på, jag häretter ganska tranquilt skall betrakta dessa förr så förhatliga stela glasögon, och Gud vet, må hända ännu förälskad i dem, möjligen lägga mig sjelf till ett par dylika. Men nu till Rosa; flere gånger under aftonen, men isynnerhet under den omnämnde potpourin, var jag ej mäktig afhålla mina ögon ifrån den intagande flickan; hon dansade med R., men nej, hon dansade ej, hon sväfvade jemte honom genom högre regioner, åtminstone voro hennes tankar, hennes känslor ej af denna verlds; ack! om du sett henne, då hon, tröttad af en uthållande valtz, oskuldsfullt uthvilade i den stol hans uppmärksamhet henne utsett, de blickar fulla af inre frid och salighet hon då stundom tillsände honom, som intad till hennes sida, genom ständigt förnyadt tilltal sökte fängsla hennes uppmärksamhet, om du sett det anspråkslösa milda i hela hennes väsen, der ej en mine, ej en gest var antagen eller konstlad, men tvärtom, den skönaste natur rådde; om du sett den rika, churu späda rundningen af dess vackra zephirlika gestalt, samt sluteligen, om du sett det obeskrifligt svårmodiga, långsamt bortdöende leende på de runda purprade läpparna, då under dansens muntra hvirvel hennes blick oförmodadt föll på den väl till

utseendet lefnadsglade, dock stundom i dysterhet inom sig försjunkne T., då öfverdrogs vanligtvis hennes ögas klara spegel af en fuktig täredimma, hvars milda dagg, ren och uppfriskande, nedföll i dess unga varma hjertas rika blomstergård. Jag succade under det jag sådan betraktade henne; många innerliga önskningar för det ständigt fortfarande lugnet inom hennes själ; säkert, säkert anar hon ännu ej till sitt eget oerlarna hjertas tillstånd, ack! hon är i sanning en huld, ännu knappt utslagen ros, hvilken blott drömmer sin Irid, och sin oskuld. Uti samma salong der tableanerna voro anbragte, var nu arrangerat för supén, hvilken yppig och ölverflödande bestod af det raraste och läckraste årstiden och en väl rigtad kassa kunde frambringa; på de präktiga borden, der sirliga krokaner i olika format prunkande höjde sig, lyste silsver, kristaller samt herrliga vaser, fyllde med utmärkt sköna, lekvande blomster, den ståtliga kronan spridde åter sitt sken, hvilket ännu mera förökades genom det ljusen från silsverkandalabrerna, hvilka i mängd funnos å bordet, meddelade. Skönast voro dock salonen väggar att påse, hvilka öfverallt voro pryddé med korslagda blanka klingor och bajonetter, i hvars blåa stål ljusskenet strålande återspeglade sig. Midt på väggen framför det stora längsta bordet, var af sabelklingor, hvars spetsar alla voro hopfogade, formerad en stor sol, i hvars midt åter en mångfärgad rörlig eld brann; på hvarje fäste af klingen hängde en frisk doftande krans af röda och vita rosor. Vid åsyn af dessa krigiska apparater, tycktes de unge Militärerne erhålla nytt lif, nu uppstod ett sorl, ett jubel, ett gny, hvilket

knappt genom den starka appetiten kunde döfvas. Att sjelfva soupéen räckte förfärligt länge, kan du väl tänka, innan i tillbörlig ordning alla de otaliga rätterne, delicerne och decerterne, voro serverade och påsmakade. Jag höll redan vid de bruna välluktande hjerparnes ankomst på att halftrottna, ty hvarken Ösverjägmästarinnan Bjellendorffs ordförande, hvilken satt tvärs för bordet midt emot mig, eller mina ömsesidiga grammars Fröken Jettchen och Baron Paul C:s muntrande conversation, ej ens Major Fixenheims långtrådiga afhandlingar om välgas, bränn-ämnen, samt i anledning deraf upplindingar, dem smille och industri gjort etc., förmådde väcka min uppmärksamhet, förr än oförmodadt en kraftig trumpet-stöt injagade nytt lif hos en hvar. Nu uppsteg Guvernören höjande sitt glas, och proponerade i vänlighet för sin gamla vörnadsvärda Fru moder en skål, hvilken af hela sällskapet, under ljudande hurrah utdracks; — och hvilken ändteligen gaf anledning till alla de oräkneliga som för det grelliga hiset, jemväl för enom och hvarjom, sedermera följe. Sist serverades i gyllene koppar, allt sittande till bords, det "magniliqua kaffet," som Fröken Jettchen kallade det; klockan slog precis sex då man sluteligen uppreste sig, samt gästerne yra och tröttade småningom förfogade sig till sitt. Att jag härigenom pratat dig till sömn min Emilia, derom är jag fulleligen övertygad, isynnerhet om, par bonté, du till aftonlecturen valt mina anteckningar; jag har minsann äfven i långtrådighet öfverträffat sjelfva Major Fixenheim, men, du ser väl deri en-

dast ett talande bevis på sällsynt läraktighet. Sof emedlertid godt min hulda läsarinna, jog går att deri följa ditt exempel.

Den 17.

"God morgen, nio-solverska," helsade mig skämttande Friherrinnan, då jag i går förmiddags, sent uppvaknad, gick att önska henne en glad dag. "Nu har väl *Majoren en gros*, spökat för din fantasie hela natten, eller huru *Mathilda*?" — "Ingalunda Fru Friherrinnan," svarade jag, "tvärtom har jag ju sovit så lungt och tryggt, som skulle inga Majorer finnas till i hela verlden, jag satt länge uppe i aftons, och har af den anledning hvilat så allt för länge; jag höll äfven på att storbanna Annette för det hon ej förr väckt mig, då hon likväl tappert försvarade sig med Friherrinnans förbud härtill." "Ja, jag var inkommen för att helsa dig en god morgen" återtog Friherrinnan, "men då jag såg huru ljus du slumrade, utgick jag åter, tillsägande endast Annette, hvilken fanns i yttre rummet, att ej störa din sömn. Jag vill nu," fortfor Friherrinnan, avertera dig en liten bjudning till Majorsakn Pygmeus, den jag gerna såg vi antoge, vore du ej ännu efter balen alltför trött." Så gerna Emilia, jag verkeligen förblivit hemma, instämde jag naturligtvis dock i Friherrinnans vänliga önskan; förmiddagen förgick nu under resonement om den nyss bivistade festen, samt i anledning af den förekommande personer, öfver hvilka vi hvardera yttrade vår mening. Bland annat förde händelsen äfven samtalet på Baron C. och det kuriösa resonement som i början af afton ägt rum emellan

Baronen och mig; Friherrinnan roade sig godt dertat, men lemnade emedlertid Baronen, hvars carac-tair hon genom sin son i grund känner, ett verksamt läford; han är den hederligaste tunga karl, påstod Friherrinnan, hon kände, samvetsgrann, reel, och ordentlig, ehuru i sitt sätt något för mycket sjelfsvåldig och korttänkt; isynnerhet visar han fruutimren alltför liten uppmärksamhet; likvist lärer hans sätt, mente hon, till dessa sednare, mer endels bero af dem sjelfva. Jag fick nu älvon veta Baronen vara en affärsman slägtinge till Friherrinnan, hvaraf, likasom af den intima vänskapen med hennes son, kommit hans i förra tiden oftare umgänge i huset. Friherrinnan meddelade mig nu huru hon, angående mig, varit öfverhopad af frågor; isynnerhet hade Geheimerådinnan Nobelcreutz noga utforskat min härkomst, moyenger, partier, om jag ägde några o. s. v.; hon påminde sig nu sett "detta ansigte" förut, eburu hon ej bestämt kunde erinra sig hvar; men' genom Friherrinnans under-hjelpane sluteligen drog sig till minnes att det varit på Örnen vid sin ölförfart ifrån N. — Nu uppmanades Friherrinnan att i näder taga mig med, då besök skulle göras hos Geheimerådets, på det man sjelf kunde bliiva i tillfälle se, åhöra, bedömma, etc. etc., kvilket allt jag, oss emellan sagdt, dock obegripeligen gerna önskade undvika, om så ske kunde. Till och med Grefvinnan X. hade gjort Friherrinnan sin kompliment öfver min person samt det *lätta*, (hennes egna ord) i mitt sätt att vara; önskande älvon det Friherrinnan ofta ville tillåta ett egnare umgänge mellan Fröken Aurelia och mig. Du finner väl Emilia, att om dylika grann-

Jäter gjorde mig någon lägnad, var det helt och hället för Friherrinnans skull, hvilken jag tydligt kände, ansåg sig derat smickrad. Som jag förmodade samlingen hos Majorskan skulle bestå egentligen af Friherrinnan, och möjligen en eller annan egnare person, klädde jag mig, enligt Friherrinnans önskan, mycket enkelt i en hvit finrandig mouslins-klädning, samt en hvit blond-krage, den Friherrinnan skänkt mig; men churu ej stor, utgjordes societén dock af några fler än de påräknade. Geheimrådinnan satt redan och doppade det svällande sockerbrödet i sin kaffekopp, då Friherrinnan inträdde; jemte den förstnämnda i soffan, sågos ännu några andra Fruar, ålvensom värdinnan sjelf, hvilken der innehade sin plats; Majorskan emot tog Friherrinnan med mycket artighet, i soffan makades nu rum för henne, och sedan äfven jag erhållit en liten välkomst-nick, öfverantvärdares jag i Fröken Dolls beskydd, hvilken redan, jemte Frökarna Nobelcreutz, i minnet gallopperade rad upp och rad ned, mönstrande och upprepande klädsel, gester, miner, samtal, ja ända till det obetydligaste af hyad hos den eller den person på balen varit att anmärka. De höllo just på med en liten disput då jag inträdde. "Nå, det var herrligt!" utropade Fröken Doll, "nu skola vi väl få en skiljoman i vår tvist; välkommen Mamsell Sommer! Hör nu på, var icke Överste-Lieutenantskan Dyrers klädning på balen ljusblå? och ännu vidare, voro pastejerna till boullionen fyllda med kräftstjertar eller fisk? svara, svara blott fort!" — "Så mycket jag kan påminna mig," yttrade jag, intagande min plats, "var Överste-Lieutenantskans klädning ljusröd." — "Ah,

bravo, bravo! utropade Fröken Cloty, alldeles rätt, alldeles rätt; nä pastejerna då, Mamsell Sommer?" "Fröknarna måste benäget ursäkta mig" svarade jag åter, "men hvad den sednare vigtiga frågan angår, kan jag sannerligen ej lemna något upplysande svar, emedan jag ej smakade dem." — "Nå vi få väl höra" mumlade Fröken Doll, "ja så, ljusröd; ja ja, jag tror nu nästan, det kan jag då snarare medgilva, måhända jag misstog mig om färg, men pastejerna, nej, jag försäkrar herrskapet voro icke de af kräftstjertar." I detsamma ankommo Friherrinnan C. jemte tvänne sina döttrar; "se god dag, söta flickor, huru mår du Serafia och Clementine," framflåsade Fröken, då dessa begge inträdde i rummet, der vi sutto; "hör nu, söta flickor, kunnen J säga om pastejerna på balen voro fyllda med färs eller kräftstjertar?" — "Minsann, kära du, jag det vet," svarade fröken Serafia, medan den yngre spänd och matt kastade sig i det lediga soffhörnet, och nu derifrån utdelade familiära nickningar till Fröknarna Cloty och Jettchen. "Ja, men jag kan säga" vidtog sluteligen Fröken Clementine, sedan hon med dån slängt sin pirat på bordet, samt makligt började servera sig kaffe, "jag kan säga att de voro af färs, eljest hade jag icke ätit deraf, emedan jag kan ej fördroga kräftstjertar, uh! de äro väl förfärlige." Nå Öfverste-Lieutenantskan Dyrers klädning, hvilken färg hade den?" — "Den var positivt ljusgredelin, "återtog Fröken Clementine, det säg jag allt för sükert." — "Jaså, men Mamsell Sommer påstår den varit ljusröd," mente Fröken; "påstår den varit ljusröd?" kors det kunde jag ej upptäcka, gredelin var den i

mina ögon, men då *Mamsell Sommer* påstår, mätte jag väl sett galit." Nu var tid för mig att falla in. "Mamsell Sommer hvarken påstår eller säkert bestämmer ett eller annat, hon vill blott minnas den var Ijusröd, men afgår gerna med undvikande af disput ifrån hvarje yttrande i nämnde ämne." "Nej, Nej, nog var klädningen gredelin, mitt Herrskap, och det är säkert," beslutade Fröken Clemantine, med likväl någorlunda nedstämd ton; och således blef tills vidare beramat att: pastejerna voro at färs, och Öfverste-Lientenantskans klädning gredelin. Nu inträdde Fröknarna Q. — Åter helsande, och välkommande. "Bästa flickor," började Fröken Doll, sedan Fröknarna väl hunnit sätta sig, ni, som så mycket lierade med Öfverste-Lientenantskan Dyrer, ja till och med till henne nära slägt, sägen hvilken färg hade hennes klädning på Grefve X:s bal? Denne, svarade Fröken Albertina, framtagande ett Ijusrödt gros de neaples stycke, hvaruppå hon ärnade arbeta, vi handlade af samma stycke tillika, och som jag äfven vid hennes toilette var tillstadies, är så mycket säkrare att hennes klädning var röd. Således har Mamsell Sommer ändå rätt triumferade Fröken Doll, i glädje öfver att Fröken C. icke fick det; Denna åter, bet endast immersort på sina rosenfärgade naglar utan att hvarken låtsa höra eller svara. Jag var under hela denna farce så full af skratt, så jag med möda kunde tillbakahålla dess utbrott. Jag väntade nu endast på en yttermera afhandling om pastejerna, för att se comedien completerad. Händelsen fogade nu jag kom att sitta invid Fröknarna Q., hvaraf äfven ett lifligare resonement blef fallit; så söta

flickor äro verkeligen rart om; den äldre ser intet ut men har ett öfver all beskrifning älskvärdt sätt, samt tyckes vara beläst och språkkunnig; hon iakttagar jemte ett stilla väsen, mycken anspråkslöshet; den yngre är täck som en frisk ros, känner äfven åtskilliga språk, men har isynnerhet egnat sig till musik, för resten tyckas de vara lif och själ, syskon i ordets heligaste bemärkelse. Jag hade onekligt ganska tresfligt under samtal med dessa okonstlade varelser, der ömsesidiga meddelanden, i anledning af musicalier, poesi, lecture etc., i ymnighet ägde rum; isynnerhet afhandlades och uppskattades den höga lekande andan af de svenska herrliga noveller, dem endast en Mamsell Bremers penna förmår nedskrifva. Vi voro just inbegripne i dylika åskådningar, då genom Baron C:s, Kapiten G:s et H:s, samt Lieutenant Dolls ankomst våra ämnen afbrötos; Baron C*, adresserade sig snart, efter de första legera påhållsningarna till Fröknarna Q., äfvensom någongång till mig; underrättade sig om allas vår välmåga sedan sednast, enligt vanliga allmänna phraser; de öfrige Herrarne delade sig samvetsgrant mellan Fröknarne N., C. et D., och nu fortgick konversationen lilligare än någonsin. Bland annat underrättade oss baronen om en superb Theater-trupp, hvilken redan länge väntad, nu ändteligen vore anländ, nämnde äfven sujetter dervid, hvaribland en isynnerhet vore ypperlig sångerska; utforskade vidare vår smak, i anseende till dylika nöjen o. s. v. Som arbetet, vid hvilket jag var sysselsatt för ett ögnablick, fordrade Friherrimans omdömme, var jag nödsakad på en moment allägsna mig, för att i förmaket

uppsöka henne, och kan nu ej afhålla mig, för sällsamhetens skull, för dig upprepa ett litet resonement, hvartill jag helt opäräknadt blef vittne; Fru A., Fru B., Fru C. och Fru D. sätta vid ett bord, litet afskilje ifrån de öfriga och spela boston; oförmodadt stiger Fru E. upp ifrån sin stol, närmar sig spelbordet, omnämner i välvighet för Fru D. en okänd hederlig familj, hvilken, berölvad alla tillgångar, som bäst befann sig i de mest tryckande omständigheter; ville du ej söta Fru D., göra en mensklig gerning, och taga en eller par lotter uppå en liten silsverpjes, hvilken nu af den olyckliga familjen bortlottas, nog vet jag du gör mig häri till nöjes bästa Fru D.? Fru D. vänder sig förargad, i det hon med häftighet kastar ett kort till sina medspelare, till Fru E., sägande: "nej jag tackar, det gör jag visst icke, jag skickade dem härom dagen ett halft lass ved, äfvensom en half kalf' och fem marker smör, jag tycker minsann det kan förlå, göre nu en hvar detsamma;" — "Nå men," återtog Fru E., ölvertalande, "det är ju för dig som rik, något så obetydligt, en enda Riksdaler, den spelar du dig till i hast, och gör den dig i det hela ej till eller ifrån, men ökar summan för de verkeligen behölvande." — "Å nej, nej," skrek nu Fru D. vred, "jag ger icke dit mer en enda styfver, hvad jag dessutom i afton vinner, förlorar jag i morgen, jag ber dig kära Fru E. plänga mig nu ej vidare härmed". Inseende det fälfänna i sitt bemödande att på denna hand vinna någonting, vänder sig fru E. till fru A. sittande på andra sidan om henne, "nå, du goda Fru A. nekar visst icke till min begäran, derom är jag öfverty-

gad?" — "Jo, det gör jag visst," afbröt henne med thordönsstämma snäsigt Fru A., "jag tar visst ingen enda lott, om icke för annat, så för det du icke härom sistes tog lott uppå min syperba bordduk" "min Gud," inföll fra E., "det gjorde jag visst, mins du icke det?" — "Ja i alla fall gör jag det ej, jag har ej råd att skänka bort någonting, den ena dagen följer den andra med utgifter af oräkneliga slag, jag måste nu börja hushålla, oljest ligger jag sjelf uppå landsväg, och det verkeligen af puraste godhjertenhet och hjälpsamhet emot stadens alla fattiga; jag tar bestämdt ingen lott." Den godhjertade Fru E. syntes nu temmeligen brydd öfver sin ringa framgång, men hvad stod att göra, hon fästa de så mycket ifrigare fingren vid sitt lilla spetsarbete, och nedsväljde i tysthet sin harm; härunder blel öfven jag snart färdig att lemna rummet, med till afsky gränsande känsla för dessa varelser, hvilka så illa och otacksamt förvalta de medel Gud i öfverflöd dem förlänat. Mitt humeur var af denne lilla tilldragelse så aldeles försvunnit, med bästa vilja hade jag ej kunnat undertrycka den tår, hvilken mitt ljertas väldsamma rörelser i mitt öga framprässat; jag kände med smärta hvad nödlidande ville säga, och föreställde mig således allt för litligt till hvilken grad motgången måtte prövat dessa arma, innan de ägt styrka att blottställa sig för sina medmenniskors hän och godtycke; jag vände som sagdt om för att åter närma mig den lilla krets jag nyss lemnat, då jag såg Baron C*, intad emot dörren uppmärksam betrakta gruppen kring spelbordet, hvaraf ingen kunnat, eller hunnit bemärka honom; han hade hört altsamman,

det fann jag af hans blickar, äfvensom af de halvhögt yttrade ord, "sådan är menskligheten," han vid det jag passerade honom, uttalade: God näde så visst som hon är usel, tänkte jag vid mig sjelf, i det jag suckande åter nedsatte mig, och tyst började syssa vid mitt arbete. — "Söta Constance, ville du väl roa oss med litet musik," bad en stund derpå Majorskan, hvilken i dag rätt aimable närmade sig Fröken Q. "Gör mig detta till viljes, jag vet du plär ej låta persuadera dig." — "oändeligt gerna, om det kan roa Herrskapet," yttrade Fröken, uppsteg genast ifrån sin plats och gick, åtföljd af oss öfri ge, till salonen, der ett skönt forte piano stod; med lätt hand öfverflög hon, medelst några harmoniska accord, tangenterna och spelade derefter ett par ganska sköna större stycken; skada att ej Constance sjunger, anmärkte Majorskan, då vi i Baron C* äga en så förträfflig tenorsångare; August sjunger icke heller så dålig bas, sjunger icke någon annan at Herrskapet?" — "Jo Mamsell Sommer sjunger visst, det har jag sjelf hört den förmiddag jag besökte Mamsell," inföll Fröken Doll, "sjung dock bästa Sommer. Nu uppsteg äfven Fröken Q. ifrån pianot, gjorde för mig en liten graciös bugning, ledde mig till sin nyss lemnade stol, förenande sina böner med de örliges, det jag måtte låta dem få höra något sångstycke; för att ej kunna beskyllas hafva låtit persuadera mig, nedsatte jag mig således, slog an de högst enkla accorderna till mitt lilla favoritstycke: "hulda mäne," samt accompagnerade dertill med min röst; men, hvilken herrlig tenor följde nu med, under den alltför obetydliga sången, ack! en så skön en så gudomlig röst, jag vägade

knappt unna mina toner ett döende ljud för att ej undgå den alldelens makalösa stämmen. Nu ombytte jag ovilkorligt stycke, under det jag tänkte: "hvad är livet utan sång," och åter sjöngs det lilla stycket utur: "qvinnorna!" "klingen klingen milda toner," det var eljest det käraste stycke Friherrinnan kunde höra; hennes Gustafs afgjorda älsklingssång, och nu var det sannerligen något att höra; jag måtte inom mig medgifva Majorskan hade rätt, hennes bror, Herr August, sjöng onekligen en ovanligt ren och full bas, den ena sången gaf nu anledning till den andra, hvar och en af sällskapet föreslog något stycke, hvaraf kom att: *Axels monolog, Söderländskan i Norden, Näktergalen, Rosen, Fiskarn, Källan*, i hast ljudade i den för sång förträffligt lämpeliga salonen, ävensom att jag — i full harmoni med mitt inre — nästan sagt, aldrig sjungit med mera nöje än just nu. Då jag sluteligen blef i tillfälle att lemma instrumentet, regnade complimentter och tacksgigelser, så väl af de i salonen befintelige åhörarene, som af förmakets innevånare; sjelfva Geheimerådinnan yttrade sig oändeligen charmerad af det nöje jag åstadkommit; jag för mindel tackade i mitt hjerta dessa menniskor, som under sången varit så beskedliga och tegat; jag vet intet fasligare och på en gång förargeligare, än att, enligt hvad merendels bruket är, sedan man väl trugats och complimentterats, sätta sig till ett instrument, i ögnablicket derpå genom allmän conversation, buller och hviskningar öfverröstas; ett sådant förhållande bevisar ettdera missaktning, ogrannlagenhet eller elakhet, eller i motsatt fall dumhet, brist på kännedom af det sköna, eller oför-

måga att det bedöma, och är i hvarje hänseende odrägligt.

Men nu inträffade, i stället för théet, limonaden, hvaraf en hvar af oss, under den sommarvarma aftonen med begärighet lät sig smaka, och kort derefter, äfven timmen till allmänt uppbrrott.

1 dag morgons infann sig Rosa tidigt hos mig för att sluteligen säga farväl; Hon är nu redan jemte sina föräldrar och syskon afrest till det herrliga landet! o! den lyckliga Rosa, som får inandas dess balsamiska luft, lefva bland dess träd och blommor, af hjertans grund drilla och sjunga i kapp med foglarna; lyckliga Rosa! Då hon efter en flyttig stunds härvare åter måste gå, undföll hennes läppar den önskan jag vet hennes hjerta så lifligt hyllar, nemlig: att på någon tid kunna erbjuda mig vistelsen på Liljedahl. Så mycket näje en sådan verkeligen förorsakade mig, skulle jag likväl omöjligt hafta hjerta önska dess realisande, huru skulle jag ens tänka att lemna min dyra välgörarinna. Jag tackade således Rosa för sitt vänliga anbud, hvars hjertliga mening jag med tacksamhet erkände, men af hvilket jag omöjligt trodde mig kunna profitera, dels emedan jag ej för hennes egen skull kunde lemna Friherrinnan, dels emedan saknaden efter henne ovilkorligen skulle förminka, ja förderlva den trefnad landet och den muntra omgilningen der i annat fall kunde skänka mig. "Så! så!" suckade Rosa, "så är då mitt innerliga hopp i detta afseende bedraget, det var hårdat det söta Mathilda!" — "Nej, detta hopp blir visst icke bedraget, lilla Fröken," inföll nu helt ovörmodadt Friherrinnan, hyilken under vår diskurs

oförmärkt inkommit, "här min hand derpå, att Mathilda mycket säkert på några dagar, till och med veckor, under sommaren skall med sin närvaro på Liljedahl komma att glädja lilla Fröken." — "Ack! ack!" gladde sig Rosa, "hvad Friherrinnan är obeskrifligt god, hör du nu det Mathilda, nu får jag ju likväl med all säkerhet vänta dig," och dermed neg hon upphörliga gånger för Friherrinnan, hvilken till afsked rätt vänligt kyste den täcka roseinmunnen. Rosa är nu borta, jag äger et bestämdt hopp att snart få återse henne, och likväl kan jag icke så af hjertat som man skulle tycka, glädjas deråt; hvaraf kommer väl det? Jo, emedan mitt hjerta redan med den osvikligaste hängivenhet mest och heligast tillhör henne! min andra mor! min vän, min beskyddarina! Vi hafva i dag tillsammans sysslat med de redan omnämnde linneplaggen, hvilka nu sirliga och Friherrinnan i smak, ligga i ordning; aek! hvad ändå en moders kärlek är gränslös; lyckliga, lyckliga J alla! som få njuta dess sötma, dess salighet.

Den 20.

Trenne dagar åter försunna, sedan min hand tecknade dig något ord; om hvilka jag likväl ej kan berätta dig något särdeles i fall ej meddelandet derom, hvarmed de upptagits, möjligen gör dig något nöje; nä väl, i förrgår på eftermiddagen (förmiddagen tillbragtes med arbete) infann sig Baron Paul C. hos Friherrinnan, på sin formeliga visite; den inskränkte sig likväl ej till dessa fem minuters,

hvilka här brukas då de skola vara riktigt moderna, men räckte tvärtom till sent in på afton. Friherrinnan syntes af hans allt mer och mer vinnande lätta conversation ovanligt lifvad, och uppmuntrad, lemmade honom underrättelser ifrån sin son, om hvilken de hvardera med verkelig enthouiasm talade, gladde honom med hopp att snart få se den efterlängtade o. s. v., det förtroliga *du*, den hjertliga benämningen *Tante*, de bådas glada sinnesstämning, allt sammantagit verkade äfven välgörande på mig; jag tänkte med innerlighet hårnunder på Emilia och huru ljust ett oförmodadt möte med henne vore; sedan Friherrinnan fält utgjuta sitt hjerta genom meddelanden till en person, hvilken med hennes älskling var så vänskapligt förbrödrad, tog hon, intagen af inre tillfredssälelse, Baronens och min hand, ledde oss utan att säga ett ord till mitt rum der hon nu utvisade oss plats vid flygeln; "Ack ja! min *Tante!* det är äfven *min varma önskan*," yttrade Baronen, "att få accompagnera Mamsell Sommer med min röst; huru klinga tonerna i dag, värdaste Demoisell Mathilda?" Jag slog ann instrumentet. "Herrligt." — "Männe de icke alltid utgöra en följd af den inre harmonien?" frågade jag, seende honom rakt i de klara-vänliga ögonen, under det jag singrade tangenterna, "eller huru tror Herr Baron? Deras omväxlande moll eller dur förefaller ju behagligt i hvilkendera genre, den svårmadiga eller lifliga, känslan dom uttalat." "Icke dock alltid," återtog Baronen, "de mildaste toner kunna, anslagna af ett stormande sinne, mängen gång ljuda skärande och förfärlige och blifva omöjlige att, utan den djupaste fidelse, uthärdas,

älvensom stormande och dystra toner på samma sinne verkat snart sagt raseri. Derpå har gifvits talande bevis, och kommer endast an på af hvilken beskaffenhet sjäslidandet är. Jag vill till exempel i korthet citera en händelse. Jag hade en vän, han var en redlig, känslofull yngling, hvilken nu mera, Gud ske lof i grafvens kyliga famn fått svalka sitt glödande hjerta; denne hade allt ifrån yngre år, i rena seder, helgat sitt lit, sin ungdom, hela sin varelse, till en oskuldsfull flicka, i hvilken han såg sin himmel, sitt allt; i fyra år var han den lyckligaste varelse under solen, hennes trogna kärlek förkortade för honom längtans och väntans tid, den hjälpte honom att ölvervinna de svårigheter, hvilka mötte såväl vid hans studier, som sedermera vid ansökningen af den tjenstebefattnings han i och för vinnandet af hennes person gjorde. Ack! huru hänryckt funno honom ensam på sitt rum mången gång hans bullrande vänner, upprepande på sin herrliga viol stycken, dem han jemte henne tusende gånger under kärlekens stunder exequerat; isynnerhet förtjuste honom ett litet skönt känsligt stycke af Weber: "Huldas Zieblingsstück," som han kallade det, på hvilket han jemt sjöng eller spelte; det blef honom alltid nytt, alltid lika kärt. Morgonen af hans lyckligare dagar började sluteligen med inträdandet af det femte året gry, han skulle nu i sin älskades armar skördha lönén för möda och tråk; sedan han således i beqvämaste måtto, och så långt hans tillgånger det medgåfvo, för det illa blitvande hushållet anskaffat propra och smakfulla förnödenheter, anordnat allt öfverensstämmende med Huldas smak, afreste han, öfver all

beskrifning lycklig, utan att förut underrätta henne om sin ankomst, under hopp att hon igenom hans oförmodade inträffande så mycket gladare skulle överraskas; han anländer en mörk höstaf-
ton till den lilla staden, der hans hjertas utkorade
vistas, ilar till hennes föräldrars hus, insmyger
med af kärlek klappande hjerta genom de väl-
kända rummen, längtande att sluteligen kunna trycka
den länge saknade i sina armar, öppnar sakta
och oförmärkt dörren till hennes rum, och o Gud!
ser henne, sin tillbedda, dyrkade Hulda! kärleksfullt
omsluten af en främmende ynglings armar, hvilken
under ömma kyssar trycker hans egen älskade intill sitt bröst. Orörlig betraktar han ett ögnablick
denna faseliga seen, raseriets härjande lägor
flamma i hans bröst, blodet sjunder kokande genom
hyarenda åder, det mörknar för hans syn, och
knapt behåller han så mycken sans, att han osedd
åter förmår lemna detta fasans, detta otrohetens
hemvist. Han ilar, utkommen, utan rast, utan ro,
gatan framåt och uppnår först efter flera timmars
vandring sitt rum. Ingen välgörande blund ger honom
under hela den långa natten ett ögnablicks lindring,
den rysliga bilden af honom, som röfvat hans
hjertas helgedom, hans Hulda, står med ontplän-
liga drag lifligt tecknad i hans själ; morgonen fin-
ner honom redan tidigt ute; hämnd, gräselig hämnd
är hans enda tanke; utan medvetande styr han
sina steg åter till samma trakt, dit han för några tim-
mar sedan under kärlekens rus så lycklig ilar; olyc-
kan fogar att i samma ögonblick han närmar sig huset,
den alldrig förglömde hatade ynglingen äfven der-
ifrån utträder, samt lugn och ej anande någon fara,

vandrar gatan framåt. Med förnyad kraft agga nu svartsjukans, hämndens pilar i den olyckliges hjerta, han skyndar att i hamn och häl följa den främmandes steg, hinner honom på en allägsen gata; anhåller det han skyndsamt ville infinna sig på en känd plats, ett stycke utom staden, hvarest en person i angelägna affärer ifrigt väntade honom; erhållande ett tillfredsställande löfte, hastar han sjelf att uppnå det bestämda stället, dit den fremmande innan kort även infinner sig. Stum och skälvande af vrede framtager nu den uppfordrande ett par pistoler, räckande den ena af dem till sin fiende. "Nu, försvara er bof, skurk", är allt hvad hans darrande läppar under raseri förmå yttra; tvekande emottagar främlingen vapnet, öppnar redan munnen till en fråga, då ett upprepadt: "intet ord, försvara er ärelöse skurk" ljuder i hans öra. Hans motståndares brådstörtande häftighet lemnar den okände knappt tid att hemägtiga sig vapnet, "skjut," skallade den olyckliges röst; "Nej, icke förr än jag får veta anledningen till denna begäran." — "Skjut, usling" befalldt ännu en gång den uppbragtes vredgade stämma. "Nej, icke utan en förklaring." — "Nå så dö då, niding!" skrek med yttersta ansträngning den vilde; riktade med olyckligtvis alltför säker hand det dödande vapnet, och badande i sitt blod låg snart den okände ynglingen. — I och med skottets aflossande var äfven raseriets eld afsvälnad; min arme vän närmade sig nu den starkt blödande, hvilken med roslande röst kallade honom. "Ni är vilseförd olycklige" framstammade denne, "jag dör oskyldig, till hvad er uppbrusande ifver möjligent kunnat anklaga mig. O, mine nyss åter-

fundna föräldrar! min dyra älskade syster, skulle vi så snart, så för evigt skiljas, hade jag hälst en gång, änn en enda gång fått återse eder?" Ett ljus, ett förfärligt ljus uppgår för den eländiges själ, det var Huldas, hans älskades broder han mördat; Gud! en kallsvett lopp öfver hans kropp, hvartill hade han gjort sig skyldig? mördare af en ädel ynglings lit, mördare till föräldrars hopp och glädje, mördare af sin egen lycka; rysliga outhärdeliga tanke! med darrande händer sökte han nu hämma det utnr hjertat ymnigt forsande blodet, och till lit återkalla den döende, men fäfänge voro alla bemödanden. "Min Huldas bror vakna, o! vakna, säg att du ej förbannar den olycklige, den af kärlek vilseförde, hvilken här inför dina fötter vågar anropa om bönhörelse! säg, att du med din sista suck äger styrka att lenna honom din förlåtelse, Ingna hans arma samvete, hvilket nu gnages af helvetiska qval, med den försäkran, att du i ett Ijusare hem, försonande vill räcka honom en broderlig hand!" Han hade under dylika utgjutelser utmattad sjunkit på knä inför den afbleknade, hvilken med lugn, leende mine, allt mer och mer afsmattad, betraktade den arme; nu tycktes han samla sina sista krafter: "Heke min ovän, nej, min okände vän!" framhiviskade han, "min dyra Huldas älskadel hvilken öförminskat ägt och äger hennes kärlek, redan här nere räckes dig den broderlige handen, försoning uttalar den ej, ty sådan höfves ej mellan bröder, men en ännu bortom lifvet trofast, churu sent funnen vän, så lofvar detta matta handslag." Han grep nu svagt efter den honom till möte ulträckta handen, hvilken han sakta förde till

sitt hjerta. "Fly, fly nu genast" yrkade ännu hans otydliga röst, "upplyll den döendes sista önskan, lät aldrig Hulda veta banemannen till min död, förskona det älskande hjertat en dylit smärta, losva mig". . . . Meningen dog på hans läppar, krampaktigt ryckte ännu musklerne, lifvet hade flyktat. Fly med brottet i sina spår, fly med ett hämnande samvete, fly ifrån sin kärlek, så bjöd det obevekliga ödet; och ofrivilligt, utan künsla eller medvetande af hvad han gjorde, hastade han nu att från sitt rum samla de få effekter han medhaft, snmt alreste, utan att någon mensklig varelse i honom kunnat misstänka banemannen till denna gruselige gärning. Återkommen till *., sägs han med förundran af sina vänner, märkligt förändrad; ingen kunde ana orsaken till hans djupa svårmad, han förtrodde sig icke till någon, men astynade synbart dag ifrån dag; att någon innre lidelse orsakade hans djupa sorg och almattande blef tydligt för en hvar af dem, hvilka omgåfvo honom, och beslöts derlöre, med undvikande af frågor, att genom yttre medel försöka väcka honom utur sin dvala; till en början användes musik, för hvilken han förut varit passionerad; så länge irämmande obekanta stycken förekommo, lyssnade han stilla, men öfvergick man till dem han isynderhet under sednare glada tider sjelf hade exequerat, då uppför han, liksom väckt till en förskräcklig hägkomst och stod för den dagen ej mer att lugnas. Öfvertalad till ett försök, lattade jeg, under en påhelsing hos honom, den nu som oftast hvilande Violen, preluderande derpå de första tonerna till "Huldas Lieblingsstück;" ursinnig sprang han upp, rusade öfver mig, ryckte af mig

sträken, den han i ett tag sönderbröt; "tyst, — tyst," framprässade han sluteligen convulsiviskt genom de bleka läpparna, "den, vågar jag ej mera höra." — Fullkomligt utmattad nödgades han efter detta bemödande, af mig förs till sin säng, der han under qual och oro genomvakade hela natten. Sälvunda hade ungefär en månad förflutit och nu spordes öfverallt kraftiga spaningar efter väldsvrakaren till det föröfvade mordet; jag erfor händelsen med isande lemmar och vågade knappt för mig sjelf redogöra för de misstankar jag i anseende till min olyeklige vän, började hyss. En afton då jag åter gjorde honom ett besök fann jag honom ovanligt svag; han förmådde ej upprepa sig från sängen; vid min ankomst räckte han mig den matta handen, och vinkade mig att nedsätta mig invid sin sida; jag emot tog handen, hjertligt glad öfver det lugn han för första gången, sedan långa tider syntes äga, och började lekande föreslå honom tillkallandet af den Läkare han härtills ej ens tillåtit oss omnämna; äfven nu log han endast åt mitt "dåraktiga project" som han kallade det; "jag hoppas redan på en säkrare läkare," fortfor han, men ville dersörnt gerna åt din tystlåtenhet lemma ett förtroende, af hvilket med all säkerhet endast du blifver delaktig. Sätt dig närmare mig, fortfor han, men först, regla dörren, på det vi ej må blifva öfverraskade eller störde. Med anande hjerta och svigtande knän, uppfyllde jag hans önskan, samt nedsatte mig derefter, innerligt omfattande hans båda händer, vid hans säng. — "Fruktar du en mördare," var hans första dystra fråga, på hvilken en liten paus följde, hvarefter han

tycktes alvaka mitt svar. Jag repade mod — "nej och ja, — jag fruktar och älskyl honom, då han i skepnad af en bandit, för en neslig vinnning af sin nästas egendom, lägger hand på dess lit, eller gjort mordandet till sitt yrke; jag beklagar och lider med honom, om han, vilseförd af skeket och passionen, blifvit hvad hans hjerta under kallare ögonblick med fasa älskyl." — "Du beklagar, du lider med mig," utropade han, "o! C*. Nu läs i den olycklige mördarens hjerta!" och härefter berättade han mig ord för ord, hela den fasliga tilldragelsen. Morganen fann honom betydligt lugnad, jag hade genomvakat med honom hela natten. Middagstiden yttrade han en önskan att få emottaga en Prest, jag eftersände genast en af mina vänner, Pastor S. En himmelsk salighet lyste i hans anlete då denne kom. Sedan han under samtal med S. tillbringat ungefär en timme, åtnjöt han genom dennes händer den Heliga Nattvarden. Med förklarad blick betraktade han mig då S. åter lemnat oss, — "Gi^r mig Violen redlige C*", bad han efter en stunds helig tystnad. Jag hemtade honom den; med darrande händer började han nu på strängarna knäppa tonerne till "Huldas Ziebungsstück." "Det går ej, jag förmår icke mera framlocka dem *så rena* hon älskade att dem höra! vill du?" Jag grep Violen och knäppte nu sagta med fingren hela det lilla stycket igenom, "ännu engång" hviskade han knappt hörbart, jag upprepade långsamt och sagta samma toner; "min Hulda!" uttalade nu den långsamt bristande tunga sucken; dödsblekhet hade spridt sig öfver det förklarade anletet, hjertat hade upphört att slå.

"Arma olyckliga varelse" suckade jag, sedan C^t tystnat och förmådde ej dölja mina ymnigt nedrulande tårar. "Ja väl, olycklig," återtog han, men olyckligare hade han dock kunnat blixta, ty genom utredandet af hans resa, omständigheter etc. voro misstankar för tydligt fästade på honom, och han hade säkert icke länge kunnat undgå sitt öde." "Och Hulda?" frågade jag vidare. "Hon begräfter honom ännu såsom död af en häftig sjukdom, lycklig i medvetande af hans evigt fortfarande kärlek, hvaruppå hon genom erhållandet af all hans dyrbarare och minnesrika qvarlåtenskap, den jag såsom hans uttryckeliga sista vilja tillsände henne, ägde ett talande bevis." — "Men huru i Guds namn var han efter en tyraårig bekantskap med henne, ovetande om denne hennes bror?"

"Se, just deri ligger det grymma ödet," återtog Baronen; "N. som sjelf varit sjöman till kropp och själ, hade redan under dess minderårighet, på de resor han årligen till främmande verldsdeler gjorde, medtagit sin ende son. Desse älventyr, alltid lyckade, hade till den grad roat och relativt gossens begär för sjölivet, så han ej mer stod att derifrån återhållas; vid den sista resa hans far gjorde, åtföljde honom som vanligt sonen; alresan försiggick lyckligt, men vid återkomsten uppstod en förfärlig storm, hvilken satte allt hyad lif och anda fartyget hade, i verksamhet; segel och täg söndersplittrades, och med yttersta ansträngning förmådde styrmannen ännu hålla rodret i besättning; nu brakade det i hast till med förfärligt dän, och ögnablicket derpå nedstörtade, hvinande, stormasten öfver däck. De flesta af manskapet

undgingo väl skadan vid dessa fall, men Kaptenen deremot, träffades deraf så häftigt, att han genast senslös neddignade. Vid undersökningen af skadan befanns hans ena axel krossad, hvilket naturligtvis förorsakade honom olidelig smärta. Stormen fortfor ännu skarp hela dagen, tills emot aftonen vinden saktades och det uttröttade folket ändteligen blefvo i tillfälle att njuta någon hvila. Man befann sig till all lycka icke långt ifrån hamnen vid Calais, dit slugen med några af manskapet sändes och derifrån man slutligen erhöll hjelp och således smänningom blef i tillfälle att för återresan försätta det skadade fartyget i skick. Den kada Kaptenen lidit kunde väl genom läkarevård och medicin lindras, likväl blef han härefter, utur stånd att vidare företaga några utresor. Sonen var nu sexton år gammal, och mer än någonsin betagen af lust att pröfva det älskade elementet. Länge umgicks han med den ifriga önskan att åter få klyfva vågorna, likväl vågade han af fruktan för afslag, icke för föräldrarne yppa detta sitt hjertas begär. Hans dagliga promenader voro till en hans fars vän, hvilken som büst rustade sig i ordning till en längre resa, och mer och mer nedslagen återvände han alltid till hemmet, ju närmare tiden led till det stolta skeppets afseglande. Man tänke sig hans glada öfverraskning, då fadren en dag föreställer honom den fråga, huruvida en resa med Kapten W. vore honom behaglig. Glädjedrucken kastar han sig i fadrens armar, och bekänner nu, huru en sådan utgjort hans högsta önskan, hans lilligaste begär, huru dessa mer och mer tilltagit, ju mera han insott omöjligheten af dess verkstäl-

laude, o. s. v. Snart algöres alit med W., gossen rustas i ordning och är färdig att lemna hemmet sedan han med ömhet slutet till det faderliga brösten äfven emottegit den älskande modrens smek och välsignelser. Synbarast och mest påkostande var honom likväl skilsmessan ifrån den ljusva trettonåriga leksystren, hans lilla Hulda, hviken han ordentligt afgudade. Men med ett raskt beslut sliter sig den unge sjömannen ur den lockande kretsen och uppsöker Kaptenen, hvilken med fägnad emottager honom under sin vård. Ödet hvilade dock tungt öfver denne, till sin affärd så litvade menniskor, och voro de motgångar hvartill unge N. året förut varit vittne att betraktas endast såsom lekverk i jemförelse med de dem nu mötte. Skeppet var destineradt till Ostindien. Ungefär en dagsresa ifrån Goda Hoppsudden uppkommer en fruktansvärd storm, hvilken, oaktaadt alla bemödanden att hålla fartyget i behörig riktning, drifver det ifrån den bestämda kosan. Natt omhöljer hela firmamentet, svarta och skyhöga häfva sig vågorna och pröfva med dān det utmattade skeppets sidor. Då ändteligen dagens första ljusning framskymtar, upptäckes med förskräckelse att man redan lemnat Goda Hoppsudden flera mil bakom sig; håfänga försök göras att hindra fartygets framfart; det lyder icke mera rodret, utan kastas liksom med jettekraft blott framåt, med vägen, en lekboll för vindarnes raseri; ännu mägtar det hela dagen hålla sig öfver böljorna men, med den inbrytande natten försvinna äfven dess sista krafter; vattnet inströmmar nu ifrån alla sidor; förgälvtes äro längesedan nödskott lossade, förgäfves allt ar-

betande emot ett obovekligt öde. I fartyget höres ett gnisslande brakande, fogningarnas lossa, vägorna öfverskölja obehindradt de svigtande spillrorne, och i den djupa, bottnlösfa afgrunden nedsjunka ohjelplige de olycklige offren. En enda varelse, genom en högre vård undkommen denna gräseliga död, sågs morgenen derpå nära Afrikas kuster, simmande qvarhålla sig på en af skeppets plankor. Några halfnakna menniskor, troligen nedlockade genom de ofta förnyade skotten, hade på stranden afbidat den inbrytande morgonen; desse sågos nu sysselsatte att i vattnet utskjuta ett slags tråglik farkost, hvari de kort derpå instego, närmade sig den af dem upptäckte olycklige, hvilken, utmattad och berövad alla krafter, numera med möda förmådde qvarhålla sig vid sitt osäkra stöd. Ännu, ännu blott några få kraftfulla årtag, och han var räddad. "Ni gissar väl denne vara den arme unge N.? så förhöll det sig också verkeligen. Han var nu på ett underbart sätt räddad ifrån sjönöd, men i hvilka händer hade han väl fallit? Och var han väl här säkrare för sitt lif? Han hade med för mycken uppmärksamhet fäst sig vid berättelser om olika folkslag, deras utseende, bruk och seder, att icke genast inse, det han nu befann sig i Kaf-frares våld, det sade honom äfven gissvis det möjliga afståndet ifrån Goda Hoppsudden, hvilken förtvenne dagar sedan passerats. Att således med undergifvenhet öfverlempna sig åt sitt öde, var för honom en smärtfull nødvändighet, och sedan han på stranden, vid en god eld småningom fått återhemta krafter, uppmanades han af sin omgivning att genom obanade stigar, höjder, dälder, bergs-

klackar, åtfölja dem. Efter flere timmars mödosam vandring upphanns sluteligen en slätt, der en otalig mängd små torf- och halmhus, koja vid koja voro uppförde; ju närmare han nalkades slätten, desto talrikare samlades kring honom gapande åskådare, hvilka, till ådagaliggande af sin förundran, upphölde gälla och vidriga läten; till en af de omnämnde kojorne fördes nu den unge fången, der astogs honom hans egna klädsplagg, samt påkläddes honom en lång hamptygs-skjorta; mjölk, torkadt risbröd, samt bränvin, framsattes honom till undtagande, af hvilka begge föregående artiklar hungern med begärighet lätt honom tillgripa.

I korthet sagdt, här tillbragte han under saknad och lägtan efter ett älskadt hemland fem länge år, hvarunder jagt och boskapsskötsel blef hans egentliga sysselsättning. Han hade nyss fyllt sitt tjugondeförsta år, då han en dag, efter det en viktig rådplägning mellan vildarne ägt rum, anbelalltes åtfölja den lilla karavan, hvilken sågs färdig till uppbrott. Villig och med klappande hjerta åtlydde han denna uppmaning; en inre aning sade honom det han aldrig mera skulle återse dessa nejder, vittnen till mångårig smärta. Flere dygn upptogs nu med genötägande af skog och mark; floder och sjöar öfverforos; nu återstod endast öfverfarten af havvet, och man befann sig i Mozambique, en liten stad hörande till Portugisiska besittningar, der bland annan, äfven slafhandel idkades.

Det äfven han var bestämd att som slaf förtytras, blef honom snart alltsör tydligt; äfven gjorde de penninglystne vildarne, i anseende till hans kraftfulla ungdom, på honom en betydlig vinst;

han såg sig således inom kort en annan herre underlydig, men, huru lyckligt förändradt blef nu hans läge; icke så mycket vinst, som icke mera nyfikenhet och medlidande med det arma offret hade gjort, det en rik Portugisare tillhandlat sig honom; vid dennes eget bord åtnjöt han nu de förfriskningar han så länge saknat, och bemöttes han i öfrigt af den ädelmodige Portugisarn, icke som en usel slaf, men som en öm, återsunnen son. N. hade äfven varit lycklig nog att kunna, genom Kaptenen på fartyget, med hvilket Portugisarn snart åter till sitt hemland ärnade återvända, uppå tyska språket meddela sig och sina pröfvade motgångar, sin fem års långa fängenskap, sin längtan efter föräldrar och anhöriga, o. s. v., hvilket ännu mera bidrog att beveka den godhjertade manneu till välvilja och medlidande; och, rörd till sitt hjeratas innersta, skänkte Portugisarn honom nu, icke allenast sin fullkomliga frihet, men äfven hoppet, att med möjligaste första få återvända till de sina. N. trodde till en början likaså litet på sanningen af sin oförtänkta lycka, då han några veckor derafter, i sällskap med egne landsmän, gungade på hemhavets böljar, som sällheten vid återseendet af föräldrar och syskon, i ord låter sig beskrifvas. Men ack! huru kort varade denna fröjd; fem veckor voro knapt tillräcklige att låta honom sansad erfara höjden af den sällhet, hvaruppå han ej mer vågat hoppas; glädjedrucken förmådde han endast slita sig utur den enas famnande omarmningar, för att störta i den andras, hvarunder frågor och meddelanden, ömsesides aldrig ville taga ända. Under en dylik glädjeyttring mellan de älskande

syskonen, fann dem min olycklige vän, samma afton han anlände till *.. De olyckliga, ja mer än olyckliga följderna af hans vilda otyglade passion, kämmer ni redan." — "Ja" inföll Friherrinnan, "herrens vägar, eller som vi, jordlifvets varelser pläga kalla dem: "vårt öde" är dock ontgrundeligt; denne N. skulle ensam bland den mängd af menniskor, hvilka befunno sig på fartyget, undgå den förskräckliga död, att af böljorna lefvande begravas, skulle efter en semårig fängenskap hos ett vildt och ohyfsadt folkslag, frisk och sund öfver land och haf återvända till sin hemort, der finna alla sina älskade vid lif och helsa, för att efter åtnjutandet af denna så ofta efterlängtade sällhet kort derpå falla ett oskyldigtoffer för, snart sagdt, neslig mördarehand. Men, vi böra ej ens bjuda till att utforska det dunkla syftet af en så laslig, så ovanlig tilldragelse; måtte endast han, som bestämmer all verldens gång, äfven ingjuta tröst och hungsvalelse i de etterlemnades sörjande hjertan, det är allt, hvad vi böre, hvad vi härvid kunne önska."

Med musiken ville det i afton aldeles icke fort; fäläntgått anslog jag instrumentet, jag förmådde ej locka derur någon enda glad ton; mitt hjerta var helt och hållt hos den arma Hulda och dess högst beklagansvärdā föräldrar.

I går, huru var det i går? Jo, tidigt, mycket tidigt på morgonen, klockan var nyss lem, uppväcktes jag af Annette, hvilken redan aftonen förrut derom var anmodad. Friherrinnan hade nemligen föreslagit en promenad till det vackra Västanby, hvilket ligger helt nära staden, och hvilket, för att riktigt i möjligaste grad kunna inverka

på själ och hjerta, nödvändigt bör beses tidigt en skön sommar-morgon. Åtföljde af Annette, hvilken bar den lilla frukosten, befunno vi oss snart å väg. Ack! ett så gudomligt ställe Emilia! Ungefär en verst ifrån staden, aftager från den stora landsvägen en smal väg, hvilken genom sköna lummiga lindar leder fram längs med en silfverklar å; ännu en half verst, och nu framskymtar mellan åldriga lönnar och ekar, hvilka stolta tyckas båra sitt förnyade unga friska lit, ett aldrakäraste täckt hvitt landhus. Dess smakfulla byggnads-sätt, dess höga rundhvälfda Göthiska fönster, med till hälften nedfälllda grönmålade jalousier, dess eleganta rundeltrappa med sirligt jerngaller, hvilket utifrån leder upp till öfre våningen, samt der formerar en prydig balkon; de putsade terrasserne, blomsterparterrerne och anläggningarna, och sist den gudomliga viken, hvilken med sitt lilla gröna flytande badhus, till hvilket doltande syren- och rosenhäckar leda, spegelklar flyter alldeles under huset. Allt sammantagit är öfver all beskrifning täckt. Detta är en stadens tillhörighet, nyligen anbragt för det Kejserliga huset, och således tillgängligt att af en hvor beses. Som Friherrinnan äfven ville visa mig inredningen af huset, sändes Annette till den alldeles närboende skogsvaktaren, hvilken nu införde oss i de glada rummen. De nedra fem voro onekligt vackra; väggarna beklädde med olika sköna fransyska tapeter, samt bestående af ett så kalladt förrum, ett badrum (i händelse af mindre gynnande väderlek,) med innehållande försilfradt badkar, ett litet toilette-rum, samt en liten salong. Alla dessa

voro smakfullt och dyrbart meublerade, enligt hvad hvart och ett rum fordrade, men hvad den öfve vänningen erbjöd, det kan jag omöjligt beskrifva. Utsigten derifrån var så hänsförande, och ögat ovillkorligt uppfordrade att endast skåda ut i den, så väl närmare som fjarmare rymden, öfver ängar, lunder, berg och haf; på hvilket sistnämnde otaliga afslagsna farkoster med sina i morgonsolen glimmande mjella segel, gungade fram och åter. Åt andra sidan framlopp ån, lik en blå krans, genomskärande de gröna skogbevuxne ägorne. Rummen uppe voro endast tre, och utgörande ett skrifrum, ifrån golv till tak draperadt med grönt silkessammet; en stor salong, med åtta höga fönster, beklädd med ljusgula fina fransyska tapetter, samt ett säng- eller fruntimmers arbetsrum med purpurröda sammetsväggar. Ett herrligare rum än det sistnämnde kan, i anseende till lux, ej ses. Meublerne här voro alla starkt förgyllde; hvitblommigt tjokt sidentyg beklädde den svällande soffan, och tolf ländstolar; gardiner af hvit silkesblommig blond, blandade med lätta mörkröda siden-draperier, nedföllo med sina prydliga mörkröda silkesfransar, smakfullt öfver fönstren. Sängen, å Imperial, hvilken äfven var förgyllt, innehöll bolster och dynor af ljusrött Ostindiskt sidensars, ett hvitt sidentäcke, dylikt med öfvertägen å möblerne, samt stickadt i sköna Kejsarekronor, prydde sängen. En präktig alabaster-lampa, med rikt bronze-arbete, nedhängde på gyllene kedjor från gipstaket, ifrån hvars yttersta kanter half alns breda, förgyllda arabesker i purpurröda bladverk slingrade sig. Framför den bländande hvita por-

slins kakelugnen stod en stor förgyld eldskärm, på hvars herrliga skilva i tapisseri-söm hela den Kejserliga familjen, i förtrolig krets, lilligt sågs föreställd; detta var ett mästerstycke, icke betalt med guld, men som jag tycker, endast och alle-nast genom ett vänligt bifall af den höga Regen-tinnan; ofvanpå ramens kant, hvilade en örn, hvilken med utbredda vingar, skyddande omsväf-vade den vördade familjen. Vidare, en stor förgyld spegel, hvilken räckte från golf till närmare tak; under fönstren sågos tvenne de täckaste sy-bord, med sina inventieusa lädor etc., samt på det förgyllda spegelbordet ett par höga äkta kristall-vaser, fyllda med välluktande, churn artificiela blomster. Den onekliggen dyrbaraste af alla de prydnader här erbjöds ögat, var en utmärkt praktfull turkisk matta, hvilken betäckte hela golvet; dess prunkande blommor voro så levande, att man hvarje ögonblick, glömmende det låtlänga i ett dylikt försök, frestades bryta sig en derat. Möbler-na i salonen och det tredje rummet voro äfven ganska dyrbara, och bestodo af masivt mahogny. Likväl föreföll mig bland de många eleganta prydnader desse rum erbjödo, kronan i salonen, äfvensom en ypperlig bordstudsare, föreställande: tidens vingade gudinna, sittande på en silfverhvit flygande häst, dock mest anmärkningsvärdt. Se-dan all denna herrighet, hvilken jag nu alltför omständligt upprepats, var besedd, åtföljde jag Fri-herrinnan genom de långa alléer af så väl äldre som nyare anläggningar här voro att tillgå. Under vår promenad sväf-vade mit öga längtande upp till ett högt grådimmigt berg, hvilket på andra sidan än

stolt uppreste sig; och hurn skön måtte utsigten derifrån vara, så tänkte, så kunde jag ej afhålla mig att utropa, då vi långsamt vandrade förbi detsamma. O! den som ifrån dess högsta spets en-gång singe njuta af dess prakt. "Vill du Mathilda?" afbröt mig här den alltid andras nöje befrämjan-de Friherrinnan, "vill du besöka det nu, så förer dig skogvaktarens gosse lätt öfver den smala grun-da än; jag hvilar här en stund, och utväntar se-dermera deruppe vid hans stuga din återkomst." Oakadt alla hennes hjertliga förslag kunde jag ej förmås att nu lemnna henne, som endast för min skull, det viste jag, incommoderat sig så tidigt. Jag var envis och bad henne ödmjukt, att blott fortsätta vägen. Sedan vi prommenerat ungefar en timme, uppsökte Friherrinnan en liten pavillon, der ett grönt vägformadt tak enkelt hvilande på åtta hvita pelare, och hvars nedåt sluttande väggar endast bestod af skir tagelduk; här framtogs nu den lilla frukosten och njöts i dag, i den fria luften, vid det unga löfvets balsamiska ångor, med tusende gånger större smak än någonsin eljest. Klockan var redan tio då vagnen, hvilken var be-ställd att vid afvägen invänta Friherrinnan, åter stadnade invid hennes trappa. O! huru lycklig, taek-sam och tillfredsställd känner sig menniskan, isyn-nerhet då hon ute i den sköna upplifvande naturen, der allt, hvarje träd, hvarje planta, hvarje det minsta grässtrå, pâminnande om ett skapande väsendes till-varo, blifvit väckt till ny beundran af dess allmakt. Jag hade som knappast hunnit intaga min plats hos Friherrinnan och satt ännu aldeles betagen vid minnet af den njutningsrika morgonen, då Baron C* oför-

modadt inträdde; han gjorde, jemte en djup bugning. Friherrinnan sin ursägt, för det han så tidigt på dagen vägat genera henne; härvid log hon godt, och bad honom gissa hvilka ställen hon redan tidigare på dagen hade besökt, samt omtalade nu för honom vår promenade. "På Vestanby," utropade Baronen, då Friherrinnan nämnde stället, "ack min nädiga goda Tante, hvarlöre ej vid en dylik promenade, taga mig, min Tantes ödmjuke tjenare, till sitt underdåliga sauv de garde? Var promenaden bestämd redan i går aftons?" — "Icke så alldeles" svarade Friherrinnan leende, "dessutom hvilade mitt underdåliga "sauv de garde" säkert ännu godt, då vi redan höllo på att intaga vår frukost, anar mig." "Klockan fem är jag uppe alla morgnar," försvarade sig Baronen "och har nästan hvarenda sådan, då ej väderleken annorlunda förordnat, gjort min promenade just till nämnde Vestanby; det är det sköpnaste ställe hjerta och öga vilja ønska." — "Ja, så tycka äfven vi, Mathilda och jag," återtog Friherrinnan; "nå, jag losvar då, min bästa Paul, att mycket säkert tillsäga dig, då vi nästa gång företaga promenaden till Vestanby, endast du då finner dig hugad inviga dig till din gamla tants skyddande Riddare." Med glädtigt skämt försäkrade sig Baronen fullkomligt beredvillig härtill, losvande uppbjuda all sin förmåga vid besvärfjandet af så väl Oreader, Dryader, Najader, som förtrollande Féer, hvilka en tidig morgonstund oförmodadt kunde träffas kring nejden. Efter en knapp halt timmes härvaro, hvarunder hans liffslighet gifvit anledning till mycket skämt, lemnade oss Baronen, vid bortgåendet presenterande under ödmjukt framställan-

de till Friherriinan och mig, hvar sin billet till det samma dag blifvande spektaklet. Jag kan ej förneka till det obehag jag vid emottagandet af densamma rönte; du vet huru ett sådant fall alltid odrägligt pinat mig, huru det redan varit mig en ångestfull tanke, att hos en ung karl stå i någon slags obligation, särdeles sådan, der kontanter komma i fråga. Hu! jag darrade ofta i hvarenda led, då artighet och afflögna slägtförhållanden förmådde min far, vid Jul- och andra högtider hos sig samla gäster af alla åldrar; jag darrade säger jag, likt ett skälvande löf, om jag på något af de många till mig adresserade jul- eller namnsdags-paketter upptäckte någon sirligt textad främmande handstil, och kunde, oaktadt den ofta förnyade stumma uppmaningen af min alltid grannlaga mor omöjligt förmås till uppbyrtande af ett enda sådant. Hölligheten aftsang mig dock nu en tacksägelse till Baronen, hvilken genom min inre motvilja försvagad, inskränkte sig till en knappt märkbar bugning. Jag stod ännu qvar, med billetten i hand, en stund efter sedan Baronen lemnat rummet, begrundande, eller rättare ej förlikande mig med tanken, att nu af Baronen vara inviterad till det redan omnämnde spektaklet. "Nå Mathilda" yttrade Friherrinnan, då jag vid hennes utrop med trumpnen min långsamt vände mig om, "hvad rufvar du öfver?" — "Rufvar, — verkeligen är icke ordet funnit, min nädigaste Friherrinna, jag rufvar sannerligen öfver att för närvärande finnas ägarinna till detta lumpna kort, och skulle gerna, endast så ej vore, cederat, ja, ända till njutningen af denna gudomliga morgon." — "Jag

igenkänner fullkomligt mig sjelf i dig! utropade Friherrinnan, och kan må hända af partiskhet, ehuru jag ej gerna ville tillägga mig så mycken egenkärlek, hvarken ogilla eller fördömma, den sig ovilkorligt påträffande otrefliga känsla, du nu erfär. Likväl bästa Mathilda, gifvas förhållanden, der ett sträft tillbakavisande af yttrad välvilja, ej får, eller bör äga rum; jag till exempel gör mycket afseende på inre personlighet och framställningssätt hos den, hvilken gjort mig någon offert, då ett hjertligt hopp om en vänligt antagen propos, eller ett spotskt, stolt, uppfyllande af någon behöflig återtjenst, ju alltid solklart måste framlysa, och således bestämma det lätta, eller svåra i antagandet af densamma. Sluteligen är C^r rik och oberoende, den ömtåliga tanke, att han i och för befrimjandet af ett dylikt nöje, gjort någon uppolstring, hvaraf hans oeconomie kunde lida, kommer här ej i fråga; det utgör således bestämt sagt, för honom ett rent nöje att kunna bereda oss en treflig afton, särdeles som han inom sig är öfvertygad, det ej medellöshet i annat fall hindrat oss ifrån åtnjutandet deraf. Klockan sex infann sig Baronen för att ledsaga oss till spektaklet; enligt Friherrinnans önskan uppbjöd jag min möjligaste förmåga, att genom ett förekommande sätt reparera det för ett sensibelt sinne visserligen anstötliga i mitt uppförande några timmar förut; äfven kunde jag ej undgå anmärka Baronens stundom på mig fästdade blickar; han hade utom all tvifvel observerat, det ingalunda behagliga intryck billettens emottagande på mig verkat, och ville nu troligtvis olörmärkt utforska, huruvida det på mitt sin-

ne ännu hade någon tråkig inflytelse. Jag haster nu att omnämna min alltför trelliga aston; pjesen som gavs under namn af: "*Louise de Sancte Marc.*" eller "*Döden, lifrets sannaste vinning,*" var en för mig alldeles ny, och skildrade mästerligt, själsstyrkan och characteren hos tvenne unga personer, öfver hvilka det jernhårda ödet uti förföljelser tyckts velat lägga sin mest tryckande, oförsonliga hand. Jag tror verkeligen, att vid den rörande, högst lefvando framställningen häraf, intet öga förblef torrt.

Efterpjecen: "Sen er i spegeln," var högst comisk, jag har sett den förut, men på långt när ej så väl utförd. Fru T. spelte oöfverträffligt; mimiken, ja den minsta gest hos henne, ägde en underbart imponerande tjusningskraft, och churu tragedien (den jag i det hela icke älskar) speltes ypperligt, och innebar mycken moral, häntfördes jag likvist långt mer af det obeskrifligt naiva, lätta, retande i Fru T:s effectfulla återgivande af händelsen i efterpjesen. Att berätta dig huru loger, sittande parterr, stående parterr, oxögon etc., voro fulla med röda, gula, blå, hvita och svarta hattar, med obetäckta hufvuden ifrån hvilka hult alns långa skugglockar nedhängde med blomstrande negligéer, under hvilka utblommade, bleka ansichten framtittade, med välfriserade moderna belle-vuer, lorgnette-kikare etc., vore öfverflödigt; du äger en så liflig inbilning, så du troligen med mig ser hela samlingen, hufvud vid hufvud, gapande, hviskande, bugande, bjundande etc. etc. Här och der upptäcker du väl ochså som jag, en och annan munvig egenkär sprätt, hvil-

ken helt och hället ihågkommande endast sitt eget lilla: *jag*, i vårdslös ställning vräker sig mot en vägg. Med sjelfkär mine öfverskådar han den för honom alltför litet ansedda, eller uppmärksamhet förtjenande samlingen, hvarur högst en eller ann person borde förtjena den lycka, att med honom inandas samma lust. Secreter Flanquette, ett original af den personifierade egenkärleken, står ju just nu med hatten, ifattad af båda händerne; hans tätt intill hvarann sittande lifliga ögonpar tyda, jemte det spesfulla draget öfver munnen, hvad nu nom honom föregår. Arma Fru T., och J alle hennes arme medsyskon, hvad eder ofta nog erkända talang som häst söndermalas af hans hvassa tunga. Käre Flanquette! hvad till och med ditt vanlottade utseende skulle vinna, om du hemödade dig till mera skonsamhet emot din nästa. Jag föreställer mig, om du någonsin komme i erfarenhet af dessa mina oskyldiga sentenser, hvad du då i andra persons närvaro medlidtsamt skulle le åt mig, men ensam lemnad bita tänderne ihop af förargelse. . . . Men, söta Emilia! du sqvallrar ju ej utur skolen? Flanquette må nn fritt flanquera ikring och bekika sina få utvalda, jag vänder mig tryggad genom din tystlåtenhet till min granne. . . . Baron C* tror du? nej, Major Fixenheim, som olyckligtvis funnit för godt göra ett inträng (likvisst tillbörligt, ty billetten, hvilken han för alton bär innefattad i knapphålet, berättigar fullkomligt dertill) i vår loge; han bombarderar mig, den ståtelige Majoren, med digra confect- och appelsinpåsar, hvars påsmakande, till min stora scandal

altför ofta hindra mig iifrån ett excellent besvarande af Majorens excellenta galanterier. — "Nå, hvad hade Baron C* att anföra" frågar du väl. Intet serdeles, han var tyst och fördig, upmärksam på pjesen, på Friherrinnan, och äfven på mig; gaf någongång Majoren en snäsa, hvaraf denne likväl ej lät sig bekomma, samt skalade derimellan ouphörligt apelsiner, dem han nästan halvvä nedsväljde. Jag tyckte mig i hans mine kunna läsa ungefär samma enkla, churu något curiösa fråga förra scolairien gjorde sin lärare neml.: "har jag roligt Herr Magister?". . . Kanske hade jag, föreställande läraren, säkrare än denne, kunnat besvara C:s fråga. Men, "nu är att säga": huru allmänt uppbrott i hast ägde rum, ty i och med pjesens slut hade äfven publiken speglat sig nog, samt rustade sig nu hörbart till affärd; och sedan jag under stormen vid det allmänna uttågandet, icke utan fruktan sett Fröken Dolls oförmodadt mot mig lyftade pekfingrar i luften, smäholande svänga sig i förunderliga directioner, samt jag ännu vidare i Flinkmans (betjentens) vård, omtänksamt öfverantvärdat de tvenne öfrigblifne confectpåsar, hvarmed Majoren förtäntsamt nog, behagat proviantera mig, togo äfven vi, logens innehafvare, vår retrait. Jag för min del var med min afton oändeligt belåten, samt insomnade efter den, rätt godt; för min fantasié sväfvade väl någongång Fru T., Herr T., älvensom förtrefligt nog Major Fixenheim, men i och med den sistnämnde framträdde då alltid, vänligt medlande, mina tvänne väldiga confectpåsar, hvarigenom jag, försonad, inskränkte mig att i inbilningen hurtigt vända den besked-

lige Majoren ryggen. I dag har jag oafbrutit endast sysselsatt mig med musik; vid sin afresa lemnde mig Rosa några sköna stycken af Spohr och Bellini, hvilka redan länge retat min nyfikenhet, men jag först i dag varit i tillfälle ostörd få genomgå; Friherrinnan har derunder, trellig och bestyrksam genom rummen vankat ut och in, stundom lägt smågnolat melodien till: "klingen, klingen ljufva toner," hvilket alltid är ett bevis på att hon mår bättre eller är nöjd och upprymd; att hon i dag haft något i sinne, hvilket till det yttre verksamt sysselsatt hennes person, har ej undgått min uppmärksamhet, churu jag härtills ännu ej kunnat utgrunda hvari det väl må bestå. Men, nu god natt min Emilia!

Den 26.

Sommarns högtidsstund! den herrliga midsommarsdagen, har jag då här, skild ifrån dig, sett uppgå, sett njutas, sett försvinna; hon är då oåterkalleligt förlorad, för att aldrig mer återkomma, denna, för ett lefnadsgladt sinne så ifrigt efterlängtade dag. O! min Emilia! äfven jag har med ett lugnt tillfredsställdt inve, njutit dess rika lust, dess fröjder; äfven jag har skådat denna sol, hvars kraft sprider glädje och välsignelse kring hela jorden, denna rena blå himmel, hvilken så underbart talar hopp och hugsvalse till ett lidande hjerta! sjelfva midsommarsaltonen, var den njutningsrikaste jag ännu öfverlefvat; en namnlös frid hade sänkt sig i mitt bröst, då jag under den gudomliga aftonens tytnad, tillika med min moderliga vän, invid mitt li la kammar-fönster betraktade naturen

i dess skönaste helgdagsskrud! Den stora staden var folktom och tyst, lik ett till helig andakt öppnadt Herrans tempel, stilla låg havvet, dess spegel yta endast någongång krusad af en lätt framskjutande menniskofyld farkost; "hvilken salig afton!" afbröt sluteligen Friherrinnan, den timmas långa tystnaden, hvor under hennes Ijusa blick oavänd irrat kring den sköna naturtaflan, — och en varm tår nedrullade höryd långsamt utför dess kind, — "hvilken salig afton, hvartill manar hon väl ett hjerta som, lyckligt nog, äger förmåga att fatta dess djupa andemening?" — "Jag behöfver ej fråga dig Mathilda hvad du nu känner," fortfor Friherrinnan efter en liten pans; "ditt anleto förklrar mig hela din själ; och oaktadt alla dina motgånger och hårda pröfningar, anser jag likväl dig oönskligt lycklig, som så sannt, så rent, så fullt förstår din Gud! och vet underkasta dig hansvisa råd." — "Ack! motgången under hvad grad, hvad namn, hvad skepnad som helst, kan aldrig, aldrig fullkomligt nedtrycka menniskan, då hon derunder äger kraft och styrka, att med stadig tro och hopp öfverläta sig till en allt förmående försyn." Här efter meddelade Friherrinnan med innerlig godhet mig sina åsikter, begrepp och slutsatser om lit och tillvarelse, om det tydliga närvarande, och det dunkla kommande; utan att likväl otillåtligt överskrida den gräns af *vetande*, en outgrundelig försyn oss utstakat; ofta, ofta föranledes min tanke härunder att hvila hos mina dyra älskade! ja, till och med hos dig. O! om J visste, om J visste, så utropar jag stundeligen i mitt hjerta, hur god hon är; hvilken älskvärd qvinna!

Midsommarsmorgonen kl. sex, uppväcktes jag af en ligg hand, hvilken smekande undanförde det på min panna något nedfallna hårret. Det var Friherrinnan sjelf; hvilket skönt uppvaknande. "Vi halva en herrlig dag" yttrade Friherrinnan; "vill du Mathilda, så skola vi på morgonen, mi straxt göra en promenade till Västanby?" Som en blixt var jag ur sängen, snart klädd i en blå och hvit finrandig tysk bomullsklädning, en enkel hvit monsellinskrage, och dermed var toiletten gjord. Då jag med shavlen på armen ingick till Friherrinnan, gjorde hon stora ögon, mätte mig ifrån huvud till fot, samt yttrade leende: "nå nog hade du väl Mathilda lilla, högtiden till heder, litet omsorgsfullare kunnat kläda dig; men lika godt, du är bra, som du är, och bevisar derigenom att tan-ken på Guds herrliga natur, mer än den på granna kläder sysselsatt dig. Låt oss nu resa. Denne gång syntes hvarken till Anette eller frukost; hon hade i ögnablicket förut hjälpt mig med påklädande, så jag bestämt visste henne blitvit hemma. Vi foro alltså åstad genom de tysta tomma gatorna; huru herrlig! huru herrlig! var naturen, ju längre utom stads-murarne vi kommo! luften så smekande mild, solen så lifvande varm, hvarje ansigte vi mötte log af till-fredsställelse och fröjd; de löfrika grönskande träden, den lilla blomman på marken, de qvittrande foglarne i luften, som sjöngo lotsånger till ska-parn! jag kan ej beskrifva för dig, Emilia, huru ljukt allt detta verkade på min själ; det var som hade jag nu för första gången skådat ut i Guds sköna värld; Ålminstone hade aldrig som nu, jag skattat dess ontfömliga rikedom. Vi stego nu ur vagnen

samt började stigen längs med ån. Under tystnad upphunno vi det täcka huset, men som morgonsolen på den plats hon stod, redan spridde alltför brännande strålar, föreslog Friherrinnan att längs med ån, till hviloställe uppsöka oss en sval plats; denne erbjöd sig äfven snart nog, under skuggan af några höga tätta lönnar, der vi nu nedsatte oss. "Är du stämd att höra något om Guds ord, Mathilda?" frågade Friherrinnan, ljust blickande i mina i dag ovilketligt tårfyllda ögon: "nu, om någonsin," blef mitt låga men innerliga svar; och nu framtog hon sin lätta börd: Hagbergs enkla, men till hjertat gående predikningar, dem hon i och för dess rena språk, företrädesvis älskade; under lövens instämmande hanskning uppläste hon nu det öfver högtidsdagen afhandlande ämnet, hvilket så väl som allt, författadt i samma höga anda, på en troende själ verkar övertygelse och hopp; jag har ej tillförene hört Friherrinnan föreläsa, eller rättare: hört henne liksom talande förklara någon skrifts innehåll, men ack Emilia! huru oändeligt olika äfven sådant sker. Mitt öra fängslades under den andaktsfulla stunden med alltid tilltagande tjusning, vid hvarje ord dess läppar uttalade; mig var, som hade de ljudbara tankarne först genom henne erhållit form; som hade ögablicket ursprungligen lätit dem framvälla utur hennes eget rika kärleksglädande inre. Perldaggen, hvilken under läsningen framträngt i hennes öga, skimrade i solens, genom löfven, svagt inbrytande strålar, med oförklarlig glans; frid och lugn thronade i allvarliga drag på dess anlete. Hon utgjorde en herrlig talla i den stora vida underbara helgedomen: Guds sköna verld.

Med en enda öfverensstämmande salig känsla
väckt af det nyss undlängna ordet, lemnade, efter
läsningens slut, vi våra platser. Friherrinnan tycktes
under vänliga ombytande ämnen, obestämdt rigta si-
na steg framåt den behagliga nejden, men se, plöts-
ligt stod under skuggan af en majestätisk björk, ett
med mjellvit duk försedt bord, hvaruppå jungfru
Annette i egen person bestyrsam sågs upprada vår
lilla frukost. Också här visade sig den huldas om-
tanke, uti favorit-rätter, dem hon liksom händelse-
vis, dagen förut, genom mig aflockade yttranden ut-
forskat. Efter deras intagande fortsattes vår prome-
nad; och åter en öfverraskning; midt framför det
höga gräberget, på andra sidan än, omgivvet af
unga tätt vuxne björkar, höjde sig ett hvitt tält,
med sina prydliga gröna lister, samt röda svajan-
de vimplar, vid hvars anblick jag ovillkorligen
gjorde ett beundrande utrop; ju närmare vi kom-
mo tältet, ju tydligare igenkände jag den derom-
kring ifrigt sysselsatta, hos Friherrinnan tjänande
personalen, hvilka nu kommande och gående, bu-
ro, nedsatte, framtogo och iordningställde förnö-
denheter till det redan dit placeradé middagsbor-
det, och nu kunde Friherrinnan ej längre dölja
den surprise, hvilken genom några få middagsgä-
sters ankomst, väntade mig. Jag medgisver att min
första tanke i och med ordet: "gäster," var min
randiga bomullsklädning, liksom jag ej heller kan
förneka, att hade jag varit i tillfälle till, eller ej
blygts att omorda någon förändring af garderoobe,
jag, såfäng nog, skulle verkställt en dylik, men
hvad var att göra. Jag hastade nu att under iord-
ningställande af ett och annat smärt vid bordet,

glömma min lilla förlägenhet, hvad den mindre väl valda toiletten angick, och lyckades äfven deri rätt snart. Du vet Emilia, huru fort timmarne, en skön sommardag, tillbragte under bar himmel bortila, således behöfver jag ej säga dig, huru de nu, ifrån åtta till ett, uti Friherrinnans sällskap försvunno. Men, nu skynter det plötsligt rödt och blått mellan träden, lätta dammoln höja sig i middagssolen, ifrån de väl sandade gårgarne; ett litet förebud, Majorskan Pygmei favoritmops, Don Pedro, (äkta Spanior till sinne) blir synlig, och nu framträda i åskådelig klarhet, Majoren sjelf (en liten knubbig medelålders karl), jemte sin nådiga fru, fröken svägerska samt sväger. Ånnu en blick på min randiga, och nu bar det, på Friherrinnans vink, alléen framåt. Ack! du önskvärda medelmåtta tänkte jag, (men det hann jag göra endast en half minut, under det ömsesidigt hälsande och complimententerande ägde rum) du önskvärda medelmåtta, när skall din klanderlria anda af det tröga menniskosinnet engång rätt fattas, och skattas? Jag gjorde vid detta impromptu en ingalunda tillfredsställande jämförelse mellan de främmande damernas ljusa sidenklädningsar, och min egen, men, som sagt, jag hann ej med vidare, ty nu grep mig Fröken nådigt under armen, drog mig utan omsväp med sig genom gin- och omvägar, gångar upp, och gångar ned, i alltid lika olörminkad fart, så jag af hjertat prisade mig lycklig, då jag efter denna marsch forcée, vid det öfriga sällskapsets återanträffande, ett ögnablick fick dra ga andan. "Se så", yttrade Fröken utpustande, "nu har jag tagit lägenheterna häromkring i sigte, jag

här ofta hörf talas om detta Vestanby, men ännu aldrig varit på stället; det går verkeligen ann, vore ej gångarne så välsignat fulla med sand, och de här tjocka alléerna så evighets långa; jag är så all, som hade jag nyss slutat ett uthållande potpouri med Wridman?" — "Det är intet under att Fröken *tröttnat*" svarade jag, under högskratt, ty de *tjocka* alléerna, samt *Wridman*, retade mina skrattmuskler med oemotståndlig magt; "Fröken har ju också nu genom nejden anfört en ordentlig galopade; till en dylik skulle icke heller jag, ofta finnas lugnad; men vi kunnna ju taga oss hvila här-invid, se här! till exempel, (jag visade henne en skuggrik plats) här intränger ej en enda solens stråle." Vid dessa ord intog äfven jag en invid den henne utvisade. "Hvar? . . . här — ?" mumlade fröken, seende sig ikring, samt lyftande på sin ljusröda gros de neaples klädning; "jag är rödd gräset fläckar min klädning," tillade hon sluteligen, tvekande att nedsätta sig; "Nå, det kan ju lätt undvikas" afbröt jag, över platsen utbredande min näsdug, "se så, . . . "Ack tack min goda Mamsell," complimentrade fröken, under det hon nu varsamt nedsjönk, "jag var bra galen som ej tog min klädning å Organdi, det jag likvisst först ärnade, den är redan något uttvättad, och hade alltför väl dugat, då Mamsell endast är klädd i bomullsstyg." Här undföll mig åter en blick, — men den sista — på min drägt; "denna skarpa malice, bästa Fröken, eluru jag som sådan ej gerna ville anse Frökens ord, skulle falla i god jord, om jag ej varit fullkomligt okunnig om den lilla tillställning Friherrinna här ute gjort; var övertygad om det

jag i motsatt fall ingalunda genom en mindre vär-
dad klädsel skulle blottställt mig att visa Fri-
herrinnans gäster någon vanvördnad." Fröken be-
dyrade nu på "*parole d'honneur*," det hon ej *ment*
någon malice, ty hon skulle, "uppriktigt sagt, sjelf
önskat hafva sin organdie, hon skulle då saklöst
kunnat sitta och gått, utan goda Mamsells näsduk."
Vid slutet af vår klyftiga afhandling, hade den trög-
vuxne spanjoren olörmadadt framrusat, uppgal nu
några morrande ljud men kröp åter, lugnad, genom
sin hulda matmoders smek, intill dess varma sida
och nu framträdde de ännu saknade middagsgäster-
ne, Baronerne C*, — "Nå, min bästa Paul, skämtade
halfhögt Friherrinnan, i det hon vänligt närmade
sig de ankommande, "huru gick det med besvärjel-
sen? jag fruktar du försovit det förslaget," "eller
huru?" tillade hon, vid hvardera handen framle-
dande sine gäster. "Ach! den fördömda subordina-
tion, min Tante! Gud skall verkeligen veta, jag hel-
dre velat bortsofva min dag, än som en arm pik-
post hela Guds långa sköna förmiddag stå och
svettas blod inne hos en gammal förfrusen trät-
girig Chef, den olyckan ville, ej sjelf skulle ha
lust att titta ut i Guds herrliga sol-ljus; det hör
allt till Adjutantskapet, min nädiga Tante, och
måste med ofta pröfvaadt tålamod fördragas." — "Hä,
hä, hä, ja, ja! instämde grinande den lille Majoren,
hvilken förmödeligen uppfattat Baronens sista
mening, "Adjutantstiden är visst en pröfvtid, Gud
vare lof, hon nädigt vardt öfverunnen, likvisst
tycker jag du Baron har just intet skäl till kla-
gan, f—n vet huru du svänger med gamla Herrn,
men ständigt står du i smöret, oaktadt dina mång-

faldiga skolluchs-upptåg." "Allt i sin tid, Major, raillerade Baron, "gubben älskar vid godt lynne, skämt och muntra infall, och som jag ej heller finnes hatare till dylika, händer ej sällan att hans ekande väning skallar af våra högljudda jublande skrattsallvor; jag tycker min bror ej heller lägger finger emellan vid dylika tillfällen." — "Finger emellan Baron, finger emellan, hä hä hä, nej min själ jag det gör, skämtet är i våra skrapotorra dagar en så väl smakande behöflig krydda, så man vid dess altför rara anträfande, väl icke skulle hafta hjerta lägga finger emellan, hä hä hä." Men nu tillsades om serveringen, och alléen framåt, till intagande af den trefliga middagen vandra nu par om par, arm i arm, Friherrinnan och Majoren, Majorskan och Baron Paul, Fröken Doll och Baron Victor, samt Fändrik Doll och underskrifven. Majoren sväfvade, oaktadt sin corpulence, så lätt och vig, som skulle han tänkt: så vandra vi lifvet igenom, och, Gud vet livad han väl tänkte med det läckra middagsbordet i perspectiv; men hvad Majorskan tänkte, hvad Fröken Doll tänkte, hvad jag sjelf tänkte, det är och förblir en oafslöjad hemlighet hvilken, (ifall det verkeligen var någon) icke torde löna mödan utfundera.

Under hjertlig trefnad försvann middagstimmen; man åt, man drack, man skämtade, det sistnämnde af hjertans grund, isynnerhet Majoren och Baron Paul, hvilken verkeligen bevisade att munterhet och ett gladt sinne utgöra den vesentligaste krydda, så väl i ett godt lag, som för resten lifvet igenom. Majorskan admirerade den präktiga jäs-mjölken, hvilken säkert var gjord i ugn, eljest

hade den ingalunda befunnits så finpipig och delicate; Fröken tyckte platsen för middagstillställningen vara obegripligt väl vald, ty hurnu lätt kunde icke nu uti ån, fat, tallrikar etc. åter rengöras; Baron Victor hade slagit sig ned öfver ett par hjerpar, dem han nu obarmhertigt sönderdelade, och bit för bit massakrerade emellan de perlhvita tandraderna. Herr August gjorde sin syster åtskillige kostlige propositioner, till exempel: att till motion på maten kasta krok efter sinäfisken, hvilken han påstod, lockad af steklukten, nu ifrigt sägs sprättla ofvan vattenbrynet; men Friherrinnan, hon syntes ett uppmärksamt välvilligt öga öfver hvarje gästa obetydligaste önskningar, uppmuntrande dem genom sitt eget lätta otvungna sätt till treinad och förnöjsamhet. Nu var den sista afdelingen, den delicieusa fruktbuttingen, samt item, kanderade mandeltårtan, lyckligen inpasserad, och man frånsköt ändteligen stolarne. "Söta du" sade, i det hon rätte ut sitt stolta bröst, min under middagen oförtänkt vordne Du-syster, Fröken Doll, gripande mig åter under armen; "söta du! kom, så skola vi i den här alléen på tantes superba middag, af hvilken jag verkeligen lät förleda mig äta för mycket, taga oss liten motion; det hör, oss emellan sagt, vet machere Mathilde, ej till gymnastikreglorne, att äta så mycket; det åstadkommer tunghet och ovighet, påstår Herr Wolymus (Gymnastik-Direktören), jag undrar rätteligen hvad Herr Wolymus sagt, om han vid middagsbordet varit närvarande och sett min appetit." — "Om han varit närvarande", vidtog jag, som vid namnet: "Wolymus' alltför lilligt drog mig till minnes Direktörens välv

mående figur, den der ingalunda talade om svält och sparsamhet, "Iror jag nästan han lätit förleda sig till samma förbrytelse, hvartill du goda Curiosa nu påstår dig skyldig," — "men, låt oss nu gå." Med kring alla sidor uppskörtad klädning, hoppade nu invid min sida "ma chere" Curiosa, den tjocka alléen framåt, drog mig, likt ett af stormvinden svigtande röö, hit och dit, i tusende bugter och svängningar, ty, än skulle en större myckenhet sand undvikas, än kunde hennes rosa-klädning på de sträfva, skrolliga trädstammarne risvas; än vore bäst att undvika bladen, hvilka ännu ej vore säkra för kåda; än kunde de odrägligt lägt nedhängande qvistarno derangera hennes hår; jag började nu verkeligen i mitt hjerta önska, det Herr Wolymus kunnat vara till hands vid den stränga appetiten hvilken jag oförsynt gaf skuld till all denna otålighet; men, som jag en gång var utsedd att blifva Frökens följeslagerska, icko genom lifvet, nej Gudbevars, endast och tillräckligt nog, genom den *tjocka* alléen, så fick jag äfven i tysthet tillgripa min för råu blottställda egendom, — mitt fälamod, och proponerade således (att för vår osäkra vandring vinna ett bestämdt mål) till en början en promenade till det i dag tillgängliga Kejserliga orangeriet, samt sedermera en ditto, till beskådande af de smaklulla nya anläggningarna kring det lilla palatset, lofvande på förhand Fröken en kär lön, för den lilla möda hon vid att komma dit, möjligen kunde sig göra. — "Nu, uti solbaddet," skrek Fröken och släppte förskräckt min arm; "Nej Gudbevars, nej nej jag tackar, om också lö-

nen blefve ännu kärare än betraktandet af några cirklade sandgångar, halfmånar, ått- eller fyrskafter. Nej jag tackar min söta du; dessutom skulle jag ju rakt förbleka min klädnings, nej, det går ej ann, Fruktande att möjligen sig ovetande komma ått-, eller fyrskafterne för nära, gjorde hon nu en snabb sväng, styrande i hast sin kosa tillbaka samma väg vi kommit. Nå Gud ske lof, tänkte jag, det var ett ypperligt pâhitt; jag ägde nu mina armar lösa och lediga, och följde i triumf efter. Vi kommo just väl till pass, ty kaffebrickan passerade som bäst sällskapet emellan.— "Herrskapet har varit och botaniserat," yttrade Majoren, i det Fröken med ett i ögnablicket uppslängadt klöfverblad inträdde i fältet; "hä hä hä! tror jag icke svägerskan Curiosa sökt sin lycka bland *Trifolium flexuosum*, hä hä hä?" och härvid grinade den muntre Majoren åter rätt godt. "Bland *Trifolium flexosum*?" inföll Fröken snäsigt, "nej jag tackar, ett klöfverblad är det, och ingen *Trifolium flexosum*; dessutom, vete Gud jag väl ingalunda ville söka min lycka på så osäker hand."—"Nå nå, nolens volens min lilla Innocensa, liksom man ej skulle känna flickhjertan, såg sjelf huru lilla Caroline Genie, för sex år sedan jemt nyprade om prestkragar och Cavaliers-paroller, hvor gång hon kom öfver några, hä hä hä, eller huru var det Caroline Genie lilla?" och härvid förde den lille majoren handen till en väntig smekning på den nädiga Caroline Eugenies axel. Denna lätsade likväl icke höra sin muntre Majors skämt, men smuttade härunder blott ifrigt på sitt rykande kaffe, samt krossade sockersmular till sin älskling, Don Pedro. Efter slutad förfiskning fö-

reslog Baron Paul en färd öfver den lilla ån, för att derefter kunna taga utsigten ifrån det midt öfver liggande berget i åskådning. "Man njuter derifrån en alldeles makalös anblick," bitogade Baronen; "behaga ej herrskapet?" — "Nå Mathilda," sade Friherrinnan gladt, "nu yppas ju tillfälle till din ifriga önskans uppfyllande, sänd blott genast bud till gosse som skall föra eder öfver." — "Öfver ån?" inföll Majorskan, "då får jag lof att stadna qvar här hos Tante, jag förmår verkeligen icke med uppgången för berget." — "Icke heller jag, undanbad sig fröken, den der jullen ser sannerligen så rankig och malproper ut, så den ingalunda inger lust att probra." Friherrinnans ansigte mulnade. "Kors, du tror väl ej heller hon sjönke till botten för det du kom deri?" gäckade Fändriken, "men, kläd sig ej en annan gång i flor och siden, då man res åt landet," tillade han högtskrattande, och skuttade nu utöfver några tufvor, hvilka lågo i väg. "Hä hä hä," grinade Majoren, "nå Mamsell Sommer lilla, hvad uppger hon för skäl? En gammal landsbo får ej skylla på trötthet, och rankiga jullar, allt sådant bör hon vara vand vid, hä hä hä." — "Jag tror icke heller hon föreger något, bäste Cousin," afbröt Friherrinnan, isynnerhet då jag nu uppmanar henne till antagande af detta tresliga förslag; Låt ej Mathilda lilla, Herrarne längre vänta;" med dessa ord räckte hon mig min halmhatt, hvilken härtills hängt fästad i tältväggen öfver hennes hufvud. Nu sågs älvon båten färdig att skjuta ifrån strand, och snart gungade i den, öfver den smala åns lugna yta, din Mathilda, jemte våra fyra herrar. — "Se så mitt herrskap" yttrade

Majoren, sedan båten åter landat, "ni som unga och vige, begiven Eder nu trimodigt der J det bäst kunnen, branten uppföre, jag deremot, som så fatalt corpulent, måste gå sakta till väga, och vill nu kring bergets underhjälpende sidor leda mig en väg. "Na leva!" commenderade han, gaf med pipslangen sin sjelfsväldige Herr svåger en liten vänskapsknäpp, och nu bar det af. "Får jag lof att rücka Er en hjelksam hand, Mamsell Sommer!" bad Baron Paul, sedan de bågge andre ungherrarna, likt stengetter, börjat kila berget uppföre, jag har så oräknliga gånger klättrat mig här fram, så jag med säkerhet skall leda er, om ej den bekvämaste, åtminstone den ginaste vägen upp." Jag emot tog naturligtvis den hjälpende handen, hvilken nu verkeligen fast och säkert qvarhöll mig, på de mest slipriga, brådstörtande ställen. Efter en tjugu minuters mödosam ansträngning, upphunno vi höjden. Gud! hvilken anblick; det stora vida försilfrade havvet låg, likt ett sovande lejon, stilla inför våra fötter; icke en enda flägt krusade dess blå spegel, uti hvilken solen i sin fullaste prakt kastade glödande strålar. Stolte och orörlige stodo de herrlige tremastade fartyg, med mångfärgade fredligt nedhängande vimplar, och tycktes, likasom under triumf i vattnet återspegla sina välbildade jättelika kroppar. Här framsköt på något afstånd, utur den grönskande skogen plötsligt en och ann treslig herregård, med sina odlade fält och slätter, der betade, under skuggan af några lummiga träd, en talrik bjord, der höjde sig i den luftiga skyn en drillande fogelskara! men nej, en sådan syn låter ej beskrifva sig, den var öfver all-

öfver all tanke skön. C* hade, sedan vår ditkomst icke yttrat ett ord, han lät mig, hvilken grannlagenhet jag högt värderade, fullkomligt ostörd, njuta af detta skådespel. Då jag sluteligen alldeles hänsörd med förtjusning vände mig till honom yttrade han: "Nu har ni sett, hvad jag längt önskat kunnat bli i tillfälle ensam visa Er, säg, är det skönt? kan man någonsin, efter åtnjutandet af denna naturseen, ångra den möda man möjlichen sett för dess ernående?" — "I sanning nej, Herr Baron, denna är verkeligen en så sällsynt talla, så tvärtom man lockas att ofta underkasta sig en så rikt belönt möda!" — "Men säg mig, hvad kan det vara, som så välnadslikt hvitdimigt uppstiger der längt bort i fjerran, se dit!" Baronen fästade nu sin blick på det obestämda något, åt hvilket jag redan längesedan velat givva form och bildning; "Ja, vid Gud!" utropade han med liflighet, "nu måste det synas, — förlåt," och i ögnablicket var han försvunnen ifrån min sida. Jag såg nu endast flygtigt till den rödkantade mössan, hvilken tillika med sin ägare, snart fullkomligt undandoldes af buskar och bergskrefvor. Medan jag fåfängt bemödade mig att urskilja det föremål som så lifligt syntes längsla Baronens uppmärksamhet, fästades min blick på några trefliga björkar, hvilka några få steg ifrån den plats der jag stod, ganska naturligt formerade en liten halvcirkel; ett par mossiga stenar derunder tycktes vänligt inbjuda till hvila. Under väntan på mine öfrige följeslagare, hvilka ännu irrade ikring, nedsatte jag mig under ett af träden. Du vet Emilia, huru det altid hos mig varit en ihängande, gemen vana att i hvita vackra

björkstammar peta in sentencer, etc., med berserker magt öfverföll mig nu samma lust; här ville jag dock endast helt osynligt inrista denna dags datum, och följde derföre med ögat, stammens mjella bark, så högt under grenarne jag någonsin kunde; jag skulle just upphöja en tung gren, för att på stammen åtkomma den högsta, mest osynliga plats, då mitt eget namn, dateradt den 19 Junii, nuvarande årtal, plötsligt mötte mina ögon. Förskräckt, som hade en giftig orm lurat öfver mig, nedstörtade jag ifrån min plats, ruskade häftigt löfven tillsamman öfver stammen, samt ilade derifrån. "Men kors, huru däraktig du var," frågar du väl Emilia, och i denna fråga har du alldeles rätt, nu ler jag äfven sjelf rätt godt åt min enfald, som af någonting så högst naturligt kunde låta mig ölyvrraskas; huru mången bär ej samma namn med mig, och huru otaligt mången hand ges ej, som kunnat ditteckna detsamma. Men jag lemnar nu gerna hela saken, hvilken jag för allt godt ej ville meddela någon ann än dig, och går att emottaga Majorn, hvilken pustande och trött nu synes nalkas. "Nå, min lilla Mamsell," skrek Majoren, då han trodde sig kunna höras, "ändteligen har jag också hunnit hit, hä, hä, hä, en forb. promenad, hä, hä, hä, som pröfvar både lungor och ben, men hvad f—n, hon är ju allen, som klippan i halvet! hvar hålla väl de andra gunstig herrarne hus? O! sacre Dio! hvad för tider, fyra cavalierer, och en enda ung dame, och hon sär allen och öfvergilven, det är ju alldeles oerhört, hä hä hä." Vid det lilla uppehåll Majoren nu gjorde, ernade jag just passa på tillfälle upplysa honom om förhållandet, då Baron Pauls röd-

kantade mössa åter blef synlig; en tub den han höll i handen, och hvilken den lilla färjegossen ifrån skogsvaktarstugan afhemtat, förklarade nu Baronens fränvaro; sedan han sjelf ett ögnablick med tubens tillhjelp försäkrat sig om sanningen af sin förmadan, räckte han mig med glädjestrålande anlete densamma, "Det synes nu ganska tydligt," försäkrade Baronen, "detta mitt älskade barndoms hem, der jag upplevde mina gladaste stunder." Jag förde tuben till ögat, och såg nu, i det afslagnaste blå, ifrån töckendimman afslöjadt tydligt uppresa sig ståteliga, hvita betornade stenhus, och murar. Den allt mer och mer upptäckande anblicken kunde ej afhålla min mun ett gladt leende. "Ni ser det, ni ser det allt," utropade C* och hoppade af barnslig fröjd högt upp ifrån marken. Gud, Emilia! hvad den känsla barndomsmillet ingifver är helig, jag kunde helt och hället sätta mig i C:s belägenhet, hvilken alldelens härryckt stod invid min sida. Af fruktan att han, som i hvarje ögnablick bestämt fixerade mig, för att utleta hvad jag såg, eller icke såg, kunde upptäcka den tår som i mitt öga otrivilligt skulle förrådt hvad jag kände, lemnade jag honom den käre tuben, hyarifrån han nu sjelf för första gången njöt denna honom så berusande anblick. Majoren, hvilken under denna katastrof, nägorlunda hunnit utpusta, stod som bäst jemte Baron Wr och Fändriken, inbegripen i ett djupsinnigt betraktande af ett par trastbon, dem de sistnämnde på sin recognocering öfverkommit, och nu hit medbragt, samt för hvilka de helt och hället tycktes glömma egentliga ändamålet med promenaden. Med kännaremne undersökte nu Ma-

joren de olika färgprickarne å äggen, uppgaf för sine uppmärksamme åhörare tiden då desse voro aldeles lämpelige, och utmärkt smakelige till förtäring, bedömde hvilka skulle framkläcka hon- eller han-ungar, beskref hurn, och på hvad vis äggen ännu ovidrörde genom tempererad värme kunde frambringa lefvande ungar o. s. v.: hyvarf slutsatsen blef, att båda ungherrarne till ett probatum, i sine uniformsmössor inplanterande hvar sitt synd, småningom och varsamt började begisva sig åstad, branten utlöre, på det den långsamhet tarfvande återsänden, för de öfrige promenanterne, icke skulle orsaka något möjligt uppehåll. Klockan var redan när åt fem, då vi åter inträffade hos det öfrige sällskapet, för hvilket Majoren nu skämtande redogjorde om alla sina nyligen utståndne äventyr. — Resten af aftonen tillbragtes vidare med beskådande af det redan omnämnde orangeriet, hvilket, ehuru ej af stort omfäng, dock framvisade rara praktblomster, vexter och frugter. Åven det lilla palatset besågs med tillfredsställelse, så in, som utvändigt, och sedan Fröken Curiosa efter theéts intagande, med eller utan vilja, i sällskap med oss öfrige kring åttkanter, fyarkanter och halvmånar, fått göra sina tillbörliga skärningar, lemnade vi samtelige nöjde och belåtna, denne intagande trakt. — Du känner nu Emilia, hurn dessa tider, af oss fordom tillsammans tillbragte, för mig försvunnit, du känner hvar tanke, hvar aning som tyst uppstigit i min själ; behofvet att till dig meddela mig, har blivit mitt hjerta en kär, en ovilkorlig nödvändighet, O! kunde jag blott ett enda flygtigt ögnablick illa till ditt bröst, singe

mina ögon fägnas af våra ängars, våra lunders
 fägring! min varelse lisas af mitt hemlands sol! ...
 men tyst, tyst, oroliga hjerta, hämma dina mägtigt
 gripande slag, gif dig ej skyldig till svart otack
 emot din Gud! och din hulda välgörerska, hvilka
 unnat dig en lycka, vida öfver allt, hvad din djerf-
 vaste inbillning någonsin vågat hoppas. — Jag är i
 dag ensam, Friherrinnan tillbringar sin eftermid-
 dag hos en sjuk, Lagmanskan Ljung, den jag re-
 dan tror mig för dig flygtigt omnämnd, och hvil-
 ken person Friherrinnan mycket värderar. Denna
 fru skall i många tider lidit af en svår lefversjuk-
 dom, hvilken årligen försämrats, och som nu ty-
 kes hunnit sin svåraste period. Det är redan an-
 dra gången Friherrinnan under min härvare gjort
 henne denna påhälning; o! huru ljust, huru oför-
 märkt, denna älskvärda varelse delar sin hyllning
 imellan alla dem hennes hjerta värderar; och hu-
 ru litet den kalla hjertlösa verlden egentligen vet
 skatta hennes dygder. Men, tyst, jag hör henne äf-
 ven just nu hemkomma; huru snabbt har ej don-
 na aften bortilat, redan gömmer sig solen förblek-
 nad i vester. Lef väl! jag hastar att emottaga den
 hulda.

Den 4 Juli.

Åter flera dagar försvunna under jemna nöjen
 och förströelser, hvars utförligt upprepade beskrif-
 ning säkert blefve dig lika enahanda som dess utan
 uppehåll fortsatta åtnjutande förelallit mig trötsamt.
 Ack! Emilia! jag kan ej fatta dessa menniskor,
 hvilka endast och allenast finna sin njutning i ett

alldagligt svärmande ifrån nöje, till nöje; som endast tänka på baler, caslén, dinéer och soupéer, hvars viktigaste bryderi är den högst lumpna partien. Även min tid har på dessa förslutna åtta dagar varit så jemt upptagen af dylika själlösa företag, så jag verkeligen icke hunnit undanstjälta mig en enda njutningsrik timme till bortpratande med dig. Förlåt deraföre din Mathilda, som kanske aldrig innerligare ihågkommit dig, än just derunder. För att likväl i korthet för dig hafva rodogjort älven angående dessa så kallade nöjen, vill jag nu omnämna huru, jemte Friherrinnan, jag hos Geheimerådets för sex dagar sedan bivistade en grand soirée, dit nästan hela stadens nobless sågs invitrad. Här tillgick allt Hoflikt; klockan $\frac{1}{2}$ till åtta samlades man på thé, då Geheimerådinnan, höljd i en lång svart silkessammets-robe, ståtade emot sina gäster, ungefär tre steg ifrån soffan, liksom hade hon fruktat att ett längre allägnande ifrån densamma skulle beröfvat henne sin behöriga plats, samt intog åter, i motsatts af den eljest antagna lumenta nobilitén, efter hvarje dylik liten utflygt, skyndsamt sitt högborna säte. Fröknarne Cloty och Jettchen, uttogo till hvarje gästs välkommande fula sex, räckte då nädigt trenne af fingerspetsarne till påkänning, och dermed var hälsningen gjord. Sedan det vattenklara, och såleds oskadliga Theét jemte sin zephirlätta sockerbröds-skifva utan olägenhet inpasserat, rangerades af tvänne silsver dekorade betjenter fyra spelbord, hvarvid, efter nogga beräknad rangordning, Fruarne småningom placirade sig; att med Herrarne, den altid mera knappa varan, ej tillgick så samvelsgrannt, fann jag med

förvåning, ty invid sjelfva Geheimerådinnan och Friherrinnan M. hade under vänlig öfverenskommelse, Kamereraren Långskägg, samt Directeur Bergbrun slagit sig ned. Likaså npptäckte mitt öga, hvilket näsvist nog behagade sväfva ikring den fria locallen, vid ett annat bord, jemte Öfverste-Lieutenantskan H. och Majorskan C. (en gammal blomstergarnerad coquette), Assessor Grinmeijer, samt Comissions-Landtmätarn Fjärilvinge. De öfrige, stundom synlige, äldre herrarne, hade förmodeligen i lika vigtiga angelägenheter öfvergått på Geheimerådets sida, emedan de endast då och då, en om sender, hos damerna gjorde sin flygtiga påhelsing.

Ungdomen roade sig med arbeten, musik, samt conversie; ungherrarne granskade, bedömde och critiserade skicklig- eller oskickligheten hos den i staden, för näryarande sig befintlige Theater-personalen, hvilken redan tvänne gånger af publiken lätit sig ses; afhandlade vidare om Ångbåtsfärder, blifvande brunns-drickning, anlände brunngäster, bland hvilka den eller den ägde någon anhörig o. s. v. Lieutenant Pirouette var i dag alldeltes på sin plats, tuggade fundersam på sin kalmus, samt vigilerade mellan Damerna. Det tycktes likväl, som skulle i dag egenteligen den rosa-klädde Fröken Cloty lagt embargo på hans lilla sjederlätta hjertha, ty solrosen lik, vred han sig i otaliga cirklar efter henne. Arme Pirouette, gå du beskedligt värdshus förbi, ty deraf blir visst ingenting; en simpel Lieutenant, och en Fröken Nobelcreutz, min Gud! huru skulle det låta; nej, som sagt, laga dig mans i tid ur väg, på det Geheimerådinnans strutser åt dig ej må komma att sopa rent. Att

hennes hjerna umgås med helt andra planer, säger allt för tydligt de blickar hon ifrån sin plats i tysthet kasta på Grefve A.; det vore dock en svärsong, åt hvilvens namn och värdighet man med lugn kunde offra sin million; men, misstar jag mig ej, min nådiga Geheimerådinna, så är nämnde Greives hjerta redan fängslat på ett annat håll, derifrån det troligen ej så lätt återvänder.

Det enda, som under denna stela, etiquette-fulla afton föreföll mig trefligt, var åhörandet af Fröken Amelie T:s sång. Hennes röst, ovanligt hög, innesattar den beundransvärdaste konstfärdighet; skada, mycken skada, att hon i den ej äger Rosas oändeliga behag; man skulle i det fallet ej kunna höra någonting herrligare, och tillika se någonting skönare. Kan du väl tro Emilia, att sedan denne förträfleliga sängerska lätit höra sig, även jag persuaderades att sjunga. Hade ibland de öfvertalande ej besfunnit sig Grefvinnan X., Fröknarna Q., Baron C*, med flere, skulle jag bestämt varit färdig tro mycken elakhet ligga till grund för ett dylikt project. Jag kunde Gudskelof emedlertid ej elterkomma dessas önskningar, emedan en några dagar förut ådragen lindrig förkyllning orsakat mig en ganska märkbar heshet. Baron C* hvilken, enligt hvad jag redan nämnde, utgjorde en medlem af societén, var i dag ovanligt dyster ja, till och med tråkig; han förmåddes, oaktadt värdinnornas enträgna propositioner, på intet vis instämma till accompagnerande af de flerstämmiga sångstycken hyarmed Fröken T. ännu sedermera trakterade oss. Under det jag invid ett fönster, sysselsatt med mitt arbete, blef den enda som icko

med den allmänna strömmen, under sången rusat till instrumentet, emedan en skön sång alltid förfallit mig behagligare att på något afstånd åthöra, fann Baronen tillfälle att, i det han invid min sida oförmodadt nedsatte sig, halshögt yttra: "Ack! Demoiselle! hvilken åtskilnad på denna, och den nylingen på Västanby passerade aftonen! när skall väl en dylik åter yppas? Om ni visste huru dyrbart det stället för mig blitvit."

Som den fortfarande musiken ej tillät mig höja min röst, och jag omöjligt kan fördraga ett hviskande samtal, i synnerhet ej med en karl, lät sade jag, som hade Baronens tilltal helt och hållt undgått min uppmärksamhet, samt arbetade endast under tystnad på min söm. Baronen teg, liksom hade han väntat ett svar, men då intet sådant utföll, återtog han, omärkligt lutande sig framåt: "Ni bevärdigar mig icke ens med ett svar, o Gud! halva då tvänne flygtiga dagar redan hos er hunnit förjaga minnet af dessa för oss båda så njutningsrika, för mig så lyckliga timmar, hvars hungkomst alldrig skall förmå öfvergifva mitt hjerta? svara mig då endast häruppå". — Jag kunde vid dessa hans ord verkeligen icke längre neka mina läppar det svar, hvartill harmen att så hårdt missförstås, förenad med nödvändigheten af ett mig nu astynget yttrande föranledde. Jag försäkrade honom helt kort, det allt hvad skönt, högt och ädelt en gång på min själ gjort intryck, der säkert alltid lika oförminskadt skulle komma att bibehålla sitt värde; derjemte förklarande honom upprigtigt, elvad han det ock möjlichen kunde misstycka, min alsky

för alla sentimentala hemlighet tydande hviskningar, särdeles mellan personer af olika kön, och fick han helt och hållt tillskrifva min tystnad, nu uppgifne orsak. Jag väntade att efter denna sista mening finna Baronen stött, och uppslog i anledning deraf, med något häpet frågande blick, mina ögon till honom; men, skulle du sett den han deremot, full af hjertats godhet, riktade på mig;—Han är en ovanlig ung karl, med hvarje dag finner jag mer och mer huru rättvist Friherrinnan lemnat honom sitt loford. Men, nu hade i hast musiken upphört, och sällskapet sågs utur sin massa åter sprida sig, för att en hvar intaga sina platser; först klockan elva, efter slutad fin soupé åts kildes man, jag för min del innerligen glad att ändteligen se ett slut på dessa högst otrefliga timmar.

Sedan förmiddagen följande dag förgått med vanligt arbete, afflades på eftermiddagen hos Gouverneurens en länge åsidosatt tacksgelse-visite. Det var rätt muntert, hvartill egenteligen den alltid lika älskvärda Gouverneurskan sjell bidrog. Om altonen åtföljdes man till spectaklet. Som Gouverneurskan jeinte sin familie beslutat, att dagen derpå göra en liten utfärt till ett, tvänne mil ifrån staden liggande nätt landställe, det Gouverneuren ärnat att för den vackraste tid af sommarn arrendera, proponerades Friherrinnan att på nämnde utfart blixta Gouverneurskan följaktig; alltså öfverenskoms i anledning deraf, att tidigt morgonen derpå hos Grefvens inträffa, på det man sedermera derifrån vidare kunde åtföljas. Så gjordt som sagdt; klockan nio anlände man till bestämd ort, och sedan Grefvianan och Friherrinnan uti en, samt Fröken

Aurelia, små Fröknarna och jag, uti en anuân vagn, omsorgsfullt inpackats, afreste vi. Denna färd hade kunnat blixta rätt angenäm ifall vi ej på vägen erfarit otour genom ett oförmodadt regn, hvilket sedermera oafbrutet föll hela dagen, och såleds blef oss ett mägtigt hinder, att kunna taga lägenheterna omkring stället uti sigte.

Efter återkomsten till staden intogs hos Gouverneurens en natt soupé, hvarmed äfven dagen slutades. Dagarna derpå gafs, som jag förmodar, allt i följd af Gouverneurskans snart inträffande utflyttning, hos Friherrinnan C. ett stort kaffé-dansant; ett ditto utan ditto hos Kammar-Rådinnan H. samt en liten högst nöjsam soirée hos Öfverste-Lieutenantskan E., der Fröken E. med rätta kan sägas utgjorde själen i sällskapet. Du kan ej tänka dig Emilia så mycken lekande naïvité, alltid ny, alltid lika intagande. Att man aldrig skulle tröttna åhöra henne, vore enfaldigt yttradt, emedan man i sanning kan säga sig aldrig hafta hört henne nog. Hon var alltför aimable att visa mig den vackra meubel hon till ett helt rum, i tapisseri-söm arbetat. Redan första ögnakastet derpå insåg huru mycken smak samt sublimité i färgernes blandning hon innehade. I dag hafta vi då ändteligen till min innerliga tillfredsställelse förblifvit hemma, och dertill ännu, fullkomligt ostörde. Man vet verkeligen att värdera det goda då det en tid uteblifvit; aldrig, aldrig kan jag af hvilket ytligt nöje det helst vore, finna den ljufva själs-njutning som under ostörda samtal med min älskade välgöverska.

Den 7.

Ett uppmanande bref ifrån Rosa, det jag i går erhöll, sliter mig oförmodadt på fyra långa veckor ifrån min dyra mor och dig; verkeligen äfven till någon del ifrån dig Emilia, ty, se här ett litet utdrag, ord för ord aftecknadt utur den muntra Rosas egenhändiga rader:

"1:o Skall du med pappas egna säkra hästar och vagn före den 10 dennes, insinna dig på det gröna varma herrliga Liljedahl, emedan mammas namnsdag nägra dagar derefter inträffar, och småsyskonen ej gifva mig någon trid, förr än jag hulpit dem med tillställningen af den surprise, hvarmed de ärna öfverraskas henne, hvarej jag sannerligen ännu ej vet det sköna skall bestå, men deri du Mathilda nödvändigt måste blitva mig behjelplig. 2:o Beder jag dig, att ifrån L:s bokhandel medhemta ett exemplar af ett nyligen utkommet sångstycke, med rubrik: "Jägarn", hvilket skall vara gudomligt; item nägra andra nyare musikalier, enligt din egen accepterade smak. 3:o Att du hos Madame Kölle för min räkning upphandlar en aln hvit sidensars, till foder i mammas namnsdagspirat, hvilken med emalierade stål och sandperlor, sydd på silkestyll, och snart fullkomligt fulländad, lyckats underskrifven oändligen väl. 4:o Att du ingalunda medtager dina memoirer, hvilka, i fall de ännu icke till behörig ort vore afsände, så skulle upptaga din tid, så din arma Rosa alldeles icke finna njuta af din härvoro; ja, hör det kära Mathilda och qvarlemna för all del åt den ängsliga staden denna sötsura mixtur, samt 5:o och sist, påminn Rosberg, att tillsäga Lotta, om hitsändandet af de

glaseraade blomkrukor som i skafferiet på medlersta hyllan stå kakelugnen närmast; ävensom till henne, en allvarlig anmaning, att väl vårdar lilla pipi, hålla hennes bur ren, alla dagar gifva henne granris och friskt vatten, lagom mat, samt någongång en bit socker att hacka uppå. Stækars lilla pipi, huru gerna skulle jag ej gifva dig friheten, om du blott kunde trivas ute i vårt kalla ombytliga klimat, om du ej, genom dess återvinande, blottställdes att engång förgås af kyla och frost. Arma pipi, som hårdt nog blifvit utsedd att fängslas inom burens galler, då din ägarinna lycklig och fri, obehindrad njuter af den alltlevande glada naturen."

Att jag Emilia, således ej så ofta, och så obehindrad som hitintills skett, kommer att sysselsätta min tanke och min penna med dig, finner du i anledning häraf; likvist må Rosa af mig ej förra förmyncket, det vill säga, hon får ej yrka ett fullkomligt försakande af detta för mig så alltför kära näje, då jag medgörligt nog, oafkortadt till henne vill afstå hvarje möjlig timme af dagen. Ack Emilia! huru oförtänkt kommer mig nu denna resa före; fyra veckor, hvilken mängd af dagar, skiljd ifrån henne, som för mitt näjes befrämjande aldrig alser egen fördel. Det är med verkeligt tvång jag söker undandölja de tårar, hvilka (barnsligt nog, jag medgiver det) vid tanken härpå minutligen framtränsa i mina ögon. Hvad som vid detta plötsliga allägsnande ensamt förmår lugna mig, är det säkra hopp, jag ännu i dag af Friherrinnan erhöll, att nemligen hon redan om sex, högst åtta dagar otvivelaktigt skall bliiva

i tillfälle njuta sällheten af sin efterlängtades ankomst. På det min Emilia, *intet* må kunna hindra morgondagens, den enda som mer återstår, fullkomligt ostörda åtnjutande tillsammans med Friherrinnan, går jag nu att, enligt Rosas önskan uträffa de uppdrag hon i sitt bref lemnade mig. Lel väl!

Det 8.

Natt hvilar öfver hela jorden, likvisst vill, innan äfven jag går att njuta af hvilans hägn, min tanke och penna sysselsätta sig med dig, ännu en stund. Emilia! Emilia! jag är ej mera så glad, så lycklig, som ännu för några få timmar sedan jag var det; spökligt och hånande framställer sig för min själ, mitt hårda, ovänliga öde, hotande att vilja mörda det lugn, hvilket redan så välgörande spridt sig inom min varelse. Du ler törhända, åt hvad jag nu går att söga dig, men nej, Emilia! du ler ej, du kan ej lo åt ett ädelt hjertas rena lågande känslor, hvilket hjerta finner sin innerliga ömhet, fullkomligt, ja fullkomligt obesvrad. Nå väl Emilia! C* älskar mig; Der har du i så ord hela den smärtande hemligheten, hvars upptäckt kostat mig lika många upprigtiga tårar, som den mer än förskräckt mig. Hör nu: sittande i aftons inne hos min älskade mor, och med henne samspråkande om min förestående resa, vår ömsesidiga saknad, hennes fröjd vid den väntades ankomst o. s. v., albrytas vi plötsligen genom C:s inträdande. Han syntes synbart förlägen, som jag förmodar i följd af sina alltför täta visiter, och kunde, tvärtemot hvad hans eljest så lätta umgängessätt

föranledt, i början af alton ej riktigt komma sig före. Snart skingrade dock Friherrinnans uppmuntrande vänlighet denna iråkade olust, och nu hördes han åter, enligt sin älskvärda liflighet, genom qwicka samtal och infall, i dubbelt mått godtgöra sin första tröghet; som vanligt förde Friherrinnan samtalet på sin Gustaf, bjöd redan på förhand med hjerlighet Baronen alldagligen bliiva hennes gäst, under den tid, som för hennes sons hemmavaro blefve bestämd, tilläggande med en uttrycksfull blick på mig, hurledes instrumentet, oaktadt Mathildas långa frånvaro, dock ingalunda torde komma att förrosta, då tvenne så ifriga musikälskare fannes i dess närhet." Hon hade knappt uttalat denna sista mening, då Baronen, hvilken härunder muntert snurrat om med sitt lilla spansk röö, handlöst lät det nedfalla, och, hättigt uppstigande från sin plats nalkades mig, i det han med stammande läppar upprepade: "Er frånvarol tänker ni då verkeligen lemna oss, och när har väl något sådant blivit beslutadt?

Friherrinnan underrättade honom nu, om min redan dagen derpå inträffande afresa; beskref skälmstkt, huru "den väl ej syntes mig så alldeles välkommen, emedan vanan att med tålmod bärä mitt kors, redan gjort hennes sällskap mig till ett onundvikligt behof; huru Friherrinnan likväl vore ölvertygad om den trefnuad det af mig så älskade landet skulle skänka mig; huru välgörande dess milda klimat skulle inverka, så väl på mitt lynne som hälsen, samt bereda hvardera mod och styrka, att åter kunna underkastas stadslifvets pinsamma tvång." Baronen hade härunder åter intagit sin

plats, men försynnen var nu på fullt allvare hans glädighet, hvilken, oaktadt Friherrinnans sorgfälliga bemödande, för i aften icke mera stod att återvinnas. Uppmanad af henne, att ännu en gång före min afresa låta henne höra sin favoritsång, lemnade vi hennes rum, samt ingingo till mina, der instrumentet redan stod uppslagit. Jag nedsatte mig deriavid, och sjöng med gladt hjerta det lilla af dig redan välkända stycket. "Nå min bäste Paul! Du sjunger ej i aften," yttrade Friherrinnan; "det ser verkeligen illa ut med de musikaliske sammankomster hvaruppå, enligt hvad du nyss hörde, jag så säkert gjort räkning. Jag fruktar min Gustaf dervid kommer att utgöra solo-sångare, eller huru?" — "O! min nådiga, goda, bästa Tante! misstyck ej, jag bönfäller derom, min allt för plågsamma tröghet, men i aften, nej, jag kan vid Gud! i aften hvarken sjunga eller skratta; dessutom smärtar mig obarmhertigt en gemen hufvudvärk, hvilken i betydlig grad bidragit att öka min modlöshet." — "Min Gud! afbröt Friherrinnan med godhet, den skola vi väl bjuda till att fördrifva, åtminstone lindra, jag känner bestämt en souverain eur; vänta". . . Och med dessa ord lemnade hon hastigt rummet; men Emilia! hon hade knappt efter sig tillslutat dörren, för än jag såg C* ligga inför mina fötter. "Fölät, o! förlåt, dyra, oändligen älskade Mathilda! den sig ej mer sjelfmägtige, som på detta sätt vågar störa Er frid; förlåt! att jag obeskrifligt älskar Er, att jag intör Er djerts bekänna, hvad jag fångat, fångat, längre skulle söka dölja. O! svara mig, måste ni nödvändigt resa, och vill ni derunder åtminstone lempa mig det hopp, att ni under den-

na olycksaliga fränvaro, någongång skänker mig
Er åtanke." Tänk dig Emilia min förskrückelse
härvid; jag blef verkeligen så häpen, så jag knappt
förmådde bedja honom för Guds skull lemna den
plats, han så plötsligen intagit, försäkrande ho-
nom i hast härunder, huru åtanken af perso-
ner, dem mitt hjerta värdera, städse utgjort ett
bland mina kärare nöjen. Jag satt ännu helt för-
lägen och högröd, det sednare tillkännagaf alltför
tydligt mina glödande kinder, då Friherrinnan, all-
drig till den grad efterlängtad, med sin hälso-bal-
sam inträdde. Hon begjöt nu under deltagande Ba-
ronens panna och tinningar dermed, men tycktes
fåfängt genom något medel i dag förmå återställa
hans synbart afmattade utseende. Jag tackade Gud,
då han ändteligen gick, ty så pinsamma hafva säl-
lan några timmar förefallit mig. Ack Emilia! hvar-
före skall din Mathilda ständigt vara utsedd till
ett mål för bekymmer och oro; hvilket tvång be-
redet mig icke denna så alltför litet påräknade
händelse. Beklagansvärde C*, nu först hafva verke-
ligen mina ögon öppnats; nu först kan i dina dunk-
la förhållanden, jag för mig förklara mängen hit-
intills outredd gäta. Säg Emilia, tror du väl jag
skulle ønska kunna motsvara C:s böjelse? Ja, det
skulle jag vid Gud, ty att han är en redlig, och
rättänkt varelse, det sade mig ifrån första ögna-
blicket af vår bekantskap, hans blick. Jag skulle
önska, så visst som mitt hjerta inom sig känner
sin oförmåga dertill, att med innerlig ömhett kun-
na besvara de känslor han till mig hyser; jag
skulle ønska att med lika öppen blick, som mitt
hjerta i denna minut för dig står öppet, kunna

säga: "Mathilda älskar äfven Er!" Men, att lju-
ga, hyckla, bedraga honom, det kan jag ej. der-
till är han för god, för ädel, och derföre vill
jag upprigtigt säga honom: Mathilda älskar er ej,
men hon högaktar och värderar er deremot af allt
sitt hjerta. Nej Emilia! Mathilda är en gång be-
dragen, gäckad i sin heligaste kärlek, och älskar
mer ej så lätt; hon har visserligen intill den min-
sta skymt i sitt hjerta utplänat minnet af honom,
som var henne så utsägligt dyrbar, i hvars blick
hon såg sin himmel, sitt allt; hon känner för honom,
nu ej mer, icke ens föraktets isande köld;
Han är försvunnen, för evigt försvunnen utur hennes
hjerta, hon äger mer intet band, men tror sig
likvisst alldrig mera för någon man kunna hysa dennan
ovillkorligt öfverlåtande känsla, som ger sig utan
förbehåll, utan pryderi, utan förstellung; som endast talar själens rena språk, det klart fattliga,
outsägligt saliggörande. Med upprört sinne går jag
att söka hvilan, den jag likväl frugtar nu torde
undfly mig. Flygtige irra mina tankar ikring;
skall jag för Friherrinnan väl delgifva denna aftons
händelser? Ja, det måste, det vill jag, emedan
de ju äfven angå mig sjelf. Nu god natt! på Lil-
jedahl är jag åter hos dig!

Eduard

Liljedahl den 17 Juli.

Med Rosas tillåtelse, hvilken nu sjelf, lik en
huld blomma, ett litet stycke ilfrån mig slumrar
ljust och roligt, hastar jag att invid hennes öppna
kammarfönster i några rader öfverlåta min tanke

till dig. Ack! min älskade, älskade Emilia! hvad ändå landet är gudomligt; huru vackert allt här är, Rosa har fullkomligt rätt, då hon önskar att för detta herrliga Liljedahl för alltid kunna uppoffa stadens tråk. Jag måste nu medgöta, att jag på långt nära ej föreställt mig detta ställe så vackert det verkeligen är; sjelfva karaktersbyggnaden ligger nästan sagt i skog, hvilken utgöres af höga tätta lummiga lindar, de der skuggande omgivna densamma. Ett vanligt stenkast ifrån sjelfva byggningen, hvilken är en vånings, men äger trenne glada midtpå liggande vindsrum, (Rosas och småbarnens,) leda tvenne dubbla alléer ned till hafstranden, hvarifrån man framför sig har den stora, breda segelleden, hvilken vid öfverfarter mellan städerna Å. och S. nödvändigt måste passeras, och på hvilken under desse här tilbragte dagar, jag redan sett oräkneliga seglante fartyg längsamt förbiwäfva. Ungefär en verst sjöväg skiljer mig nu ifrån den lilla staden T., hvilken på andra sidan sjön, hus vid hus, trädgård vid trädgård, utur höjder och dälder ses uppresa sin anspråkslösa massa. Mest imponerande förefalla der, de urgama, tätt invid staden liggande klosterruinerne, jemte sin ännu till gudstjenst begagnade hvitmenade stora gråstenskyrka, hvilka stående på en höjd, nära stranden, vid lugnt väder, jemte kringliggande sträckor af berg, sjöbodar, qvarnar, brygggor och båtar, i havets klara bölja darrande ses återspegla sig.

Klockan var redan öfver nio, då jag på astonen, samma dag jag lemnade S., hit anlände; Rosa hade nästan uppgitit allt hopp, att jag den dagen

mera skulle komma, men satt likväl ännu ute på trappen, för att i det längsta invänta min ankomst, då vid vagnens vändning i en af alleérna, hon med blixten hastighet sågsila trappen utföre, och uti ett språng med öppna armar komma att emottaga mig. Den täcka Rosa! jag häpnade af förväning att finna henne ännu mycket skönare, än då hon för några veckor sedan lemnade staden; hon var i sin miella mousselins-klädning, och fladdrande gyllene lockar, så herrlig, så ljuflig att ses, så jag vid hennes anblick omöjligt kunde afhålla mig att med listlighet utropa: "Kors min älskade Rosa! hvad du på denna tid blifvit..... blifvit....." "Hvad då," frågade Rosa häpen — "hvad har jag väl blifvit? Du har blifvit så oändligt skön — tänkte jag säga, men den af mina läppar redan halfuttalade meningens, förbyttes nu, till ett — "oändligt utbildad och fet." — "Ja ja ser du," skämtade Rosa, och gjorde härvid ett skutt fram, "jag äter också med den glupskaste appetit, samt jagar ikring hela dagen, det skall väl allt något verka; dock, det förgår nog," tillade hon, med en liten lätt suck, "endast jag återkommer till den kalla led-samma staden; men, kom nu;" "hör Rosberg, köv intet fram till trappan, utan låt hästarne pusta här en stund, till dess vi hunnit fram, pappa och mamma skola ej ana," och vid dessa ord drog hon mig vid handen vägen framåt. Verkeligen gjorde Hofrådet och Hofrådinnan stora ögon, då vi tyste och osörmodade inträdde i matsalen, der hela famillien, den otäliga Rosa undantagen, som bäst höllö på att göra sin aftonmåltid. Sedan välkomsthälsningar, samt bespisning i behörig ordning för-

siggått, och jag derunder förtäljt det obetydliga af
 stadsnyheter jag visste, sades sluteligen hvarann ott:
 "god natt" och nu bar det i fullt språng trappan
 uppföre till Rosas rum. Här öppnades nu på fullt
 alsvare våra hjertans förlåt; hvardera af oss hade
 så mycket att meddela den andra; jag fick redoröra
 om soupéer, caffén, spektakel, med ett ord allt,
 som under namn af nytt föreföll Rosa begärligt att
 åhöra, ehuru ej så att njuta. Hon deremot hade
 under sin vistelse här ute, ifrigt sysselsatt sig med
 uppdragandet af hvarjehanda blomster; tillsammans
 med trädgårds-Erik rangerat en plantskola, hvil-
 ken tycktes henne lofvande, och den jag nödvändigt
 morgonen derpå skulle bese; hennes löfkojor,
 tasetter, resedor, mångdubblade neglikor, tubero-
 ser, anemoner, gula liljor etc., gafvo alla godt
 hopp; deremot gjorde hyacinterne på kall jord,
 älvensoim hvita och röda mossrosorne, henne lilligt
 bekymmer, emedan den fina masken på de sednare
 samt de gulnade bladen på de förre, kommo henne
 att ana intet godt. Under vexlande, men oafbrutne
 samtal, förgick sålunda timmarne tills inpå mid-
 natt, då vi hvardera af våra tunga ögonlock om
 sömnen påminde, funno för godt att uppsöka våra
 hviloläger.

Morgonsolen fann Rosa redan till fötters, och
 i trädgården, dit bekymret om hennes hyacinter
 lockat henne. "De synas af den milda nattdaggen
 gud ske lof något uppforskade," voro de första ord
 jag vid mitt uppvaknande hörde henne yttra; "nu
 måste du även upp söta Mathilda," tillade hon då
 hon ändteligen fann mig vaknad, och mildt till-

kastat mig en morgonkyss, "att följa mig genom plantskolen, hvilken ligger till venster om stora gängen, der Erik värdslost nog, i går aften lemnat några telningar ovattnade. De skulle af solen snart förtärt, de arme! om icko jag i tid upptäckt denna efterlätenhet, hvilken derföre nu måste rättas." Under denna allvarliga afhandling, hade Rosa tillburit mig hvertenda af mina klädesplagg, och stod nu endast väntande, att i mig snart finna en deltagande följeslagerska.

Huru balsamisk kändes den morgonfriska luften, då vi nu utträdde till trädgården, ack Emilia! jag upprepar ännu en gång "hvad naturen är skön och gudomlig!" Daggen glänste herrligare än diamanter på de gröna bladen af träd och blommor, hvilka undandolde för solens strålar, under vår promenade vexelvis erbjödo sig för våra ögon. Här och der öppnade en blomma sin kalk, för att i solens milda värme småningom fullkomligt utveckla sin prakt. Himmelens öfver oss var så klar, så ren, som färgen i Rosas blå öga, hvilket stundom spanande, blickade upp mot dess hvall, att upphämta om denna dag, enligt trädgårds-Eriks spådom möjligen kunde gifva regn, eller om hon borde ombestyra trädgårdens generalvattning, m. m. Men, nu voro vi vid plantskolen, der Erik redan bugande stod ned med hatten i ena, samt vattenkannan i den andra handen. Jag väntade nu, att få höra Eriks välförtjenta skrupens, ty Rosas mine såg rätt betänklig ut, då hon inne hos mig gjorde beskrifningen om sin upptäckt, och kunde jag såleds ej afhålla mig, att i tysthet le, då hon med afmältta steg närmade sig Erik, i det hon yttrade: "Hör nu

min beskedlige Erik, git de der telningarne något ymnigt vatten, jag ser du måtte glömt dem i går, ser du den här, och den här, och den der älven, ville du ej ännu en gång gå öfver dem allesamman?" Erik hörsammade lydaktigt Rosas begäran, och dermed var skrupensen slut. "Se så" sade Rosa till mig, "nu är jag nöjd, följ mig nu till mina älsklingar, så skall du få se, huru täckt de frodas." Hon förde mig nu till långa sträckor blomsterrabatter, der oräknelige sorter herrliga blommor, dels redan syntes utspruckne, dels som bäst höllo på att gå utur knopp. Rosa var så lycklig vid deras betraktande, så hennes fröjd verkeligen smittade mig. Vi vandrade ifrån blomma till blomma, gingo och kommo, kommo och gingo, och med ett ord, glömde sluteligen helt och hållet så väl morgonhälsningar, kaffedryck som frukosttimme; jag var med skäl något skamflat, då Hofrådet arm i arm med sin fru, omsider sågs nalkas gången uppföre, hvarvid Rosa med vidt utbredda armar, flög att lempa dem sin gemensamma omfamning. Vi åtföljdes nu, sedan vi alla gjordt en par slag kring trädgården, till salonen der Rosa och jag, med god appetit, lät oss smaka det hit-tills försummade.

Jag vill nu utan omsvep skrida till redogörande af husets inre, hvilket såsom hvarje annat hus, hvars krets utgöres af flera olika personer, älven yppar olika begrepp och åsichter af lifvet.

Hofrådet, en redbar, rättskaffens man, hvilken, churu ännu i sina bästa år, redan bär prägel af omsorg och bekymmer, känner du redan; han är oändeligen treflig, och raillant, isynnerhet då han,

som fallet för närvarande är, för någon tid fått afskudda sig sitt eljest ständiga arbetstråk; älskar med innerlighet sin omgivning, samt afser sällan någon uppooffring, den han utan olägenhet kan göra dem. Hans fru har jag ju äfven för dig omnämnt; hon tyckes vara en krona bland Fruar; ytterst ordentlig i sitt hus, förekommande värdinna, en öm, uppmärksam mor för sina barn, samt har för öfrigt ständigt ett vaksamt öga över sedesamhet och välförhållande hos en hvar i sitt hus. Över äldsta dottren "Rosa" lemnar jag dig alldeles ingen beskrifning, en sådan skulle troligen hos mig uppstäcka allt för mycken partiskhet. Efter henne följer i ordning Leontine, en trettonårig flicka, hvilken väl kunde vara något, men är i mina ögon bra litet. Hon uppenbarar i hela sitt väsende en sjelfkärlek och absurd bestämdhet, som vid hennes icke allenast blir löjlig, men äfven stundom förglig; hennes vilja tyckes obegripligt nog (måhända för det ovanligt täcka utseendets skull) alltid gälla. Detta är det enda jag hos den eljest så förmöntiga Hofrådinnan verkeligen ej kan gilla. Att flickans hjerta likväl icke i grund — är elakt, derom är jag övertygad, liksom att hon under en allvarligare tillsyn ännu kunde blifva en rätt älskvärd varelse. Rosa, till hvilken jag redan en och annan gång, liksom par basard framkastat yttranden i detta afseende, öfverskyler likväl alltid systerligt dessa allt för tydligt i ögonen fallande brister, och hänsför dem ständigt med älskvärdt öfverseende, på ungdomens, och oerfarenhetens storaräkning. Mätte hon häri hafva rätt. Nu kommer Adolf, en elva års gosse, i ålder näst Leontine;

äger ett ljust fattligt begrepp, hvilket gör att han vid sina år redan besitter kunskaper, jemförliga med ett barns om femton. Han är ögonskenligt hela husets gunstling, anmärkningsvärdast dock gamla Jungfru Batas, hvilken i honom ser sin ögonsten. Han tyckes älvens förtjena denna allmänna hyllning, ty ett lilligare, och tillika lydaktigare, samt hvad putsning beträffar, ordentligare barn kan man sällan se. Han har nu, i följd af den redan tillryggalagde ångbåtsresan, på hvilken han, enligt hvad jag nämndt, var far och syster följaktig, äfvensom ditto Johanne-serien, passerat någon tid hemma, men vistas derimellan för ständigt i S., där han för en till Hovrådet allägsen slägtinge läser privat. Jag emotser redan en alltför bekymmerfull morgondag, emedan i och för hans studier, den, blifvit utsedd att på någon tid åter allägsna den lilla älsklingen ifrån hemmet.

Nu återstår de tvänne yngsta barnen, Hanna och Victor, hvilka aldjordt förblivit mina älsklingar. Du kan omöjligt tänka dig ett oskuldsfullare, menlösare utseende, än det, hos den 10:åriga Hanna, hvilken väl icke i hägning kan jämföras med Leontine, men deremot oemotståndligare än dennes skönhet, fängslar hjertat. Hon har fullkomligt länat Rosas Ijusa lockar, hvilka i naturliga, ymniga vägor ledigt rulla öfver axlar och hals, äfvensom uttryck och färg af Rosas ögon. Har en den aldratäckaste rosenmund, samt en liten, något trubbig näsa, hvilken ännu mera bidrar att göra hennes utseende anspråkslöst. När hon sälunda, i sin hvin drägt står framför mig med en nästan alltid frågande, något fruktande blick, o! hvad hon då är öf-

ver all beskrifning ljus, jag hänföres vid dyliga tillfällen ovilkorligt att sluta den älskelige varel-
sen i mina armar. Lilla Victor, en präktig brun
yster fyra års pojke, gör ofta sin syster företrädet
stridigt, öfvar egen hands rätt hvar han kommer öf-
ver, utan att bekymra sig om huruvida hans företag
falla sig väl eller illa; finner intet skåp eller dörr
för hög till påklifning, samt gör dagarne igenom,
oupphörligt sjungande, kring bord och bänkar sina
förunderliga caprioler. Jag har oförmodat lyckats
att i nästan lika grad med Rosa ådraiga mig hans
ynnest, hivarföre han vid hvarje af oss företagen
promenade numera ständigt ses utgöra vårt säll-
skap.

Nu tror du väl, jag med Guds hjelp hunnit
med hela den omständligt uppräknade personalen
till ett önskadt slut, men nej, så är ej fallet; än-
nu framställes för dig trenne, huset tillhörige per-
soner, hvilka, i anseende till den plats de der in-
nehafva, ej gärna ifrån räkningen böra uteslutas.
Den första af dessa, Mamsell Aramintha U., en äldre,
och halfsyster till Hofrådinnan, omkring fyratio
år, kan med skäl anses såsom ett af husets märk-
värdigaste inventarier, och utgör för de yngre bar-
nen ett slags Gouvernante; hon går beständigt klädd
i hvitt, emedan, enligt hennes egen utsago, hvitt
alltid klädt henne bäst; ses även alltid i obetäckta
ärmar, emedan hon ifrån ungdoms år varit svag
för hvita och vackra sådana, samt på sednare hälf-
ten af sina tillryggalagda år, alldeles tyckes glöm-
ma att tiden uppå hennes egna, redan gjordt
betydliga ingrepp. Dertill kommer ännu det kort-
klippta håret, hvilket med omsorg lockadt à l'en-

Iant, mot det redan bedagade, öfver middagslinien skridna utseendet, yppar en anmärkningsvärd contrast. Ett band af högröda stora coraller, variera en om en med oformliga bernstens-perlor och öfvergifva aldrig hennes hals. Hon tyckes verkeligen vid hvar och en perla särskilt förena mysteriosa minnen ifrån sin flydda ungdomstid, ty jemt ses hon mellan läpparna eller fingren, perla för perla, tankfull avanceera bandet framåt, tills på dylikt vis hon ofta circulerat det flera hvarf omkring. Den tid hon ej med barnen finnes sysselsatt, upptages vanligen af romanläsning, för hvilken hon skall vara — snart sagt — till ytterliget passionerad, också har bland åtskillige romanförläggare, hon främst och förnämligast helgat den älskelige "*La Fontaine*" hela sin dyrkan och byllning. För resten gör Mamsell Aramintha icke så alltför ringa anspråk på att synas beläst, till och med språkkunnig; talar "onaturligt gärna" om: Trojas belägring, Argonauternes fäg till Kolchis o. s. v. churn hon derunder onaturligt ofta — på vetandets vägar — gör de aldra onaturligaste snedsprång. Inblandar i hvartannat ord af sin conversation, de galnaste fransyska ord, så det verkeligen ofta gör mig bryderi att rätt fatta hennes gåtlikt uttalade meningar. Till all lycka har dock Hofrådinnan visligt afstyrt Mamsell Araminthas ofta förnyade förslag att äfven på barnen öfverflytta sin språkkunne dom, förmödeligen af orsak, det gouvernantens ofullkomlighet legat i för öppen dager.

En radical motsatts af denna finner du i Mamsell Stin Lovis B., en syster till Hofrådet, hvilken väl äfven redan af 40 bistra vintrar lätit sig öfver-

snöga; på hennes skuldror hvilar egentligen hela, så väl yttre som inre oeconomien; hon är i köket, i källaren, i skafferiет, i fisk-, kött- och spannemålsbodar etc. en oumbärlig person; hon anordnar, commenderar, bastunerar, vid behov, alla sitt skräjillhörande tjensteandar, med obehinderlig magt. Hon är väl till sitt lynne stundom något olustig, och trätgirig, samt vid dylika tillfällen ej rätt god att ses i munnen, men besinnes dock öfverhufvud tagit, en ganska medgörlig godhjertad varelse, samt hedrar i stolt medvetande af sin formåga, hvad kokkonsten beträffar, på det aldra yppersta, högmögna Mamsell Wargs odödliga minne. Dessa båda sistnämnda personer äro de enda, hvilka i denna älskvärda familie ej kunna fördraga hvarandra; hvarsöre tredje person ej må undra öfver att vid bordet alltid finna Mamsell Araminthas portioner utgöras af de minsta och mest vårdslösade. Är möjligen en bränd kant i puddingen eller en mindre smaklig bit af steken, eller någon skadad klimp i soppan att tillgå, må hon med all säkerhet derå göra räkning; likasom Mamsell Stin-Lovis sällan någon dag går i mistning om någon pique, i anledning af sin gammalmodiga *crotesk* nängsjalanta klädsel, sina *crotesk* fasoner, sin *innovation* hvad ejmabilité och umgängesvett beträffar, o. m. d.; hon förstod jemt om jemt endast tillbländningen af *ombletter*, samt stekningen af *jambong dö grise* och dermed nog, ty att kökspigan Annalena icke var så oklok och stupi, visste hon nog, churu Stin-Lovis alltid tog hela märiten åt sig.

Men sluteligen kommer så i ordning den präktigaste af alla gummor och möer, den gamla he-

derliga Jungfru Bata; en trogen familjens tjänariuna, hvilken med ömhet skött och vårdat ifrån den störste till den minste af Hosrådets barn; hon äger ock över hela huset ett mägtigt inflytande, och förunderligt är, att sedan om husets angelägenheter länga rådplägningar mellan de mer viktiga personerne ägt rum, gamla Batas utlåtande i saken dock sluteligen måste infördras, hvilket, alltid grundadt på erfarenhet och förtanke, mestadels kommer att gälla. I samråd med gumman företages således alla inträffande hushållsgöromål. Åro om hösten syltning och saltning för hand, har med all säkerhet i gummans lilla kammare tvenne kloka hufvuden slagit sig tillhopa, ty eburu öfvertygad om sin förmåga, hör Mamsell Stin-Lovis dock ej till dessa egenkära varelser, hvilka anse det sjelf-gjorda för bäst; tvärtom, finner hon ofta gamla Batas råd ganska visa och förståndiga, samt följakteligen icke olämplige att efterfölja; till exempel spenaten, den Mamsell Stin-Lovis alltid plägat torka, hade hon enligt Batas råd funnit bibeihålla sin färg vida liilligare såsom insaltad, persiljan höll sig vintern igenom grön och vacker, inpackad i smör, i stället att den, enligt Mamsells Stin-Lovisas bruk, såsom torr i påse, blifvit brun och grusig; sockerärterna spritade och torkade i ugn, voro till anrättning tusende gånger smakligare, än de ripiga, hvilka i sina skidor trädde på tråd, i veckotal hängt att torka och segna i Mamsell Stin-Lovisas egen kammare. Ägg stående på den smalare ändan, och i torr haekad halm inlagde, alltid säkrare bibehållne, än de, hvilka hon platt nedliggande brukat bevara i salt, aska, aghar och så vidare. Af

sjelfva Hofrådinnan ombesörjes alldrig spänader; väfnader och dylikt, om ej Jungfru Bata alltid skall hafva ett ord, och ett öga med i laget; Barnen äga i henne en vänlig domare och fredstiftare, om i deras lekar någon gång en liten tvistighet uppstår; äfven för domestikerne ses hon en ständigt vakande argus, hvilken svårligen står att föra bakom ljus. Men, för att ej alldeles uttrötta ditt tålamod med beskrifningen om gamla Bata, vill jag endast i korthet tillägga henne de trenne små-idéer hvaraf hon isynnerhet mägtigt styres; till exemp. hvarje Lördagsafston, sedan klockan slagit sex, får ingen i huset sysselsättas med arbete, fullkomligt stillestånd skall då efterträda den i flit tillbragte veckan, samt hvar och en så tillsigandes, lekamlien bereda sig att emottaga den annalkande sabbaten. Först sedan gumman kringvandrat och funnit alla spinnrockar, stickstrumpor, sykorgar etc. undanförde, återvänder hon tillfredsställd och frysntlig till sitt snygga rum, der hon utur sin stora gamla psalmbok, andäktigt höres uppstämma sin aftonbön. Vidare, följer hon punktuelt, hvarje i året infallande ny och nedan, bakning, brygd, tvätt, ljusstöpning, tvålkokning, ja till och med golfskurning, har sina vissa bestämda tider, hvarifrån ingen afvikelse göres; också är hon alltid densamma, hvilken ordningsmässigt gör vederbörande uppmärksam på till dylika göromål infallande tider. Den tredje och sista af gummans svagheter är en noga iakttagelse af familiens alla namns- och födelsedagar, och förgifvit är hon den första, som till hvarje nyår erhåller sin egen almanach, på det hvarje sådan utmärkelsedag, medelst behörige streck och punkter

noga skall kunna observeras. En sådan dag är alltid caffet att vänta en timme tidigare; den torra kaffedoppen, förvandlad till en mjuk kringla med större omkrets än vanligt, tillkännagisver en hedersdag; på middagsbordet synes en eller par rätter mer än eljest, allt högtiden till prydnad, samt framför allt, ses Jungfru Batas anlete, så gladt och högtidsbjudande, så hvarje medlem af huset, hvilken något så när känner hennes favoritvurm, däri kan läsa det i almanachen inträffade sticket. Och nu slut med den anmärkningsvärdare personalen härstädes.

Som du ju hörde, inträffade Hofrådinnans namnsdag par tre dagar efter min ankomst hit; redan dagen före den vigtige "*trettonde*," hade de små uti sina rum, i öfre våningen, på egen hand arangerat ett slags skuggspel, hvarmed de följande dag ärnade surprenera sin mor, och till hvars repesterande vi samtelige, Hofrådinnan med fastrar och mostrar dock undantagne, mot qvällen blefvo inviterade, emedan man nödvändigt borde komma i erfarenhet af hvilken effect alltsammans dagen derpå skulle göra. De utsedde platserna intogos således af oss, trenne åskådare. Hanna placerades säsom utpost vid dörren, på det man af modrens oförmodade mellankomst ej skulle öfverraskas, och derpå begynte comedien. Bakom ett upphängt lakan, upplyst af några ljus, framfördes nu krokbenta hästar, tjockmagige herrar, långa damer med snälvia kjortlar och stora fötter, hundar, pojkar, foglar, träd och hus, allt utan ordning eller proportion. Utan uppehåll tågade denna samling fram och åter, så långo åskådarene visade sig hugade att

betrakta densamma. Till slut, sedan den oräkneliga skaran öfvergått till stillestånd, framdrogs ett olanteligt hjerta; här tycktes de små konstnärerne uppjudit sin yppersta förmåga, ty utur det stora, framsprungo otaliga små, som på de veka pappersstyltorne nickade än hit, än dit. Ur hvart och ett sådant hjerta framstack ännu en så kallad engel, med hvar sin dugtiga bladqvist i hand; detta förunderliga phenomen tycktes de spelande personerne vara det angenämaste, och gjorde äfven efter mycket figurende, slut på saken. Nu framkommo de äfven alla att skördta lof och beröm för den utmärkta skicklighet hvarmed de tillställt denna stät, lakanet nedtogs, hela bingan af pappersdockor undanrödjades och bortstädades, på det Fru Hofrådinnan ej måtte få minsta aning om den herrlighet, hvarmed man följande dag ärnade fägna hennes ögon; det rykande thököket inbars i stället, hvarvid med lätt hand Rosa presiderade, och kort derpå inträdde äfven den för en stund sedan så mycket fruktade Hofrådinnan, för att i de smås rum, i sällskap med oss örlige intaga sitt thé. Sedan dagen derpå morgonhälsningar, gratulationer, litet sång och musicerande för sig gätt, samt barnen allesamman förärat Hofrådinnan sina små skänker, intogs vid det af Rosa smakfullt blomsterprydda caffébordet, under fröjd och trelnad, den välsmakande drycken; derefter proponerades af Hofrådet, att på den herrliga morgonstunden kring nejden göra en liten promenade, hvartill en hvar af hjertat instämde. Man begaf sig således snart åstad, och uppnåddé efter en liten stunds vandring, en täck lund, der naturen verkeligen tycktes slösat med sina gåvor.

icke långt ifrån sjöstranden, omgivne af vackra tättvuxna björkar, hade slumpen danat en den skönaste löfhydda, der träden i dubbla rader omgaf den lilla terrain, hvilken inom dess hägnad utgjorde en fullkomligt cirkelrund slät gräsplan; här öfverraskades Hofrådinnan af den anblick Rosa medelst min och ett par arbetares tillhjelp tillställt. Vi hade nemlig, under de trenne förutgångne dagarne sysselsatt oss med uppförandet af en torisoffa, hvilken äfven cirkelrund och prydlig genomkransade hela berceau'n. Midt i cirkeln uppreste sig ett altare med en liten upphöjning, der en blomsterkruka med en den aldraskönaste blommmande rosenbuske höjde sig. Kring altaret sägs ännu ett slags bord, äfven bestående af tori, hvaruppå de läckra frukostanrättingarne nu syntes uppdukade. Så obetydlig denna tillställning i det hela var, orsakades likväl den älskade modren derigenom en innerlig fägnad. Hon upphörde ej att förundra sig ölver huru, under tyshet, och henu fullkomligt omvetande, allt detta försiggått, lemnde oss sina väntiga tacksägelser hörölyver, samt syntes af hjertat glad och tillfredsställd. Under förnöjsamhet tillbringades här ett par timmar, hvarefter man återvände till hemmet; men nu hördes och sägs,

Dörrarne smälla,

Pigorna snälla,

Putsa och damma kring stolar och bord;

Mortlarne klinga,

Kökspojar springa;

Med fetaste smör redan stekgrytan smord.

Hit och dit, fram och åter tassade nu i jemn släpande täckt gamla Jungfru Bata, och lät sitt skarpa, vid ordning vana öga sväfva kring väggar och golf, för att uppsnappa, hvad som möjligen ännu kunde ändras och förbättras genom putsning m.m., ty till middagen väntades några gäster ifrån T., och således fick ingen i taket hängande fördold friare eller något å de klara fönsterrutorne anstruket semsingradt märke efter lilla Victora nälvor blifva synligt; sådant låg allt på gummans ansvar. Då nu omsider uti rummen icke mer ett sjun stod att upptäckas, barnen putsade och fina, middagsbordet med mjellhvit duk försedt, stod färdigt-serveradt, sågos småningom tvenne slupar med sina allt tältare och tätare, i vatten doppade glänsande årblad, närläma sig stranden; kort derpå förmärkes lif och rörelse i alléen, och nu under nigningar och bugningar, kyssningar, skrapningar och complimenteringar intrüda: först den länge vänlige Pastor H., jemte sin lilla runda ännu vänligare fru, samt ett par de täckaste brunlockige kärleksplantor; item desse, den lilla stadsens högtärade Herr Borgmästare med sin, som det tycktes af tidens låtfångna anda något smittade fru, samt tvenne svägerskor, hos hvilka tvenne sinnämnda personer kjortlarne redan synbart kunde upptäckas innehålla väl tre alnar i vidd, samt ett qvarter mera i längd, än den lilla pastorskans. Likaledes skiljde sig Borgmästarinnans moderna dubbla kring negligéen gående burr, och bjersta storrosiga snilj-shawl, hvars bakhörn vördsamt kyssste sista snuten af den moderna kjortelfallen, betydligt ifrån Pastorskans urmodiga spetshulva,

samt lösbärdade hvitbottiga längshawl, hvilka hvardera anspråkslöst vittnade om redan längesedan passerade tider. — Men vidare i texten, eljest tröttna verkeligen under uthållande bugande Postmästaren samt Postmästerskan A., jemte deras fullvuxna dotter och tvenne långluggade herrar söner, hvilka redan länge stått och väntat på tillfälle till presentation. I deras sällskap ses ännu den sista men icke oumbärligaste af de nyss anlände. Enkelru Cornetskan Hagelbom, hvilken äfven boende i den lilla staden, har sitt såkallade observatorium, ett litet trefönstradt windsrum, liggande så förträffligt afpassadt, med utsigten åt de fyra, mest freqventerade gator, så hon derifrån kan upptäcka, icke allenast hvart steg eller företag af vandrande menniskobarn, men äfven hvartenda hopp eller språng af den aldraminsta hund eller katt. Att i så fatta omständigheter, hon för Herr Postmästarn är en alldeles behöflig person, faller af sig sjelft; hvarföre hon älvén såsom årliga sportlav i Herr Postmästarns hus, bestämt 7 gånger i veckan åtnjuter sina fulla tre rågade koppar caffé. Men nog härmad, herrskapet tyckas nu samtelige hvilat ut, placera sig som bäst, vid värdinans förnyade persvasioner, till bords. Under det nu den rödbrusiga Pastorskans bjuder till att hålla sina planter i styr, Borgmästarinnan oförmärkt gör sina observationer, på så väl egen, som sysvars, och gårdsdamers parure, Postmästarinnan jemte sin dotter rak och adehütte reflecterar öfver systerkaka, gelée-skålar, samt sillverconverter, Cornettskans falkögon göra sin rotund kring hela laget, hvarunder hon utur Postmästarns, med upphöjt

arbete försedda silfverdosa, ifrigt tar sig ny klar-synthet, är häst att småningom, under växlande, icke så aldeles ledsam allmän conversation, låta rätterna göra sin tour kring bordsrunden. Att några interressanta, eller ovanliga ämnen dock icke al-handlades, finner du väl ej underligt; ty, torr och mager är den lilla staden, och ännu magrare dess själaspis; man nöjde sig alltså till det mesta med den kroppsliga, och hade äfven dermed snart hunnit till ända. Kaffet skulle nu serveras i trädgården, samt théet i Rosalund (namnet på den nyss anordnade löfsalen), i följd hvaraf, efter intagen middag, hela samlingen styrde sina steg till det i trädgården liggande lusthuset; men nu spordes fröjd och gamman ibland fruarna, ty kaffet, det prisvärda kaffet, löser lika lätt och förrädiskt hos dem, som drufvans safter hos mannen, den tyst-lätnaste tungas band, och således juttades och smutlades och resonerades nu af hjertans grund, hvarunder de äldre herrarne kring närmaste trädgårdsgångar gjorde sina tourer. — Ungherrarne med till vristen blankade stöfletter samt deröfver trädda något urvuxna gula nankins benkläder, stodo i småstadsslättning knirrande mot hvar sin lusthusdörr, och funderade ölycer rätta sättet att med de unga damerna ändteligen anställa något samtal. Dessa sistnämnda, (damerna nemligen) voro jikvist af svåraste sorten att få till lifs, ty oaktadt Rosas och mina upptänkligaste bemödanden, erforo vi endast: "ja," "nej," "jag vet inte," "jag tackar," "kära Bina," "kära Stafva," och "kära Lova," hvilka ord verkeligen voro de enda, hvarmed Mamsellerna varierade. Lova, Bina och Stafva, åtföljde af Mam-

sell Aramintha, Rosa, mig, samt våra båda ungherrar i släptäg, gjorde väl då och då en liten utflykt till något kringliggande buskage, hvarunder en och ann höggul sammetsros eller högröd Pion, ådrog sig Mamsellernas uppmärksamhet och högljadt beundrades; men dermed stodnade merändels förlustelserna. Rosa, som af hjertat gerna ville förskalla sina gäster någon trefnad, föreslog nu, att åter uppsöka salonen, der hon ville roa de unga med litet musik. Härom funnos alla ense, och anförd af Rosa, dit inträdde vi nu samtelige, hvarefter en munter valtz snart ljudade ifrån instrumentet. Men nu skulle du sett Hr Lasse och Hr Figge A., emot gårdsdamerna iakttaga sina skyldigheter; Mamsell Aramintha med nedfallande loekar figurerade först längre och väl under en ständig promenade, hvilken jag trodde aldrig skulle taga slut, arm i arm med länga Lasse, hvarunder jag oemotståndligt påmindes om våra muntra, men högst komiska bondbröllop i hemnejden. Dock! sedan på detta vis väl sex hvarf kring salongsgollvet utläggats, tog man sig vid det sjundes början, osörmodadt courage, och nu trippades under full hvirvel ännu väl lika många kring rummet, hvarefter båda parterne pustände och uttröttade, hastade att uppsöka sig platser. Det hade sannerligen varit synd att ej fått åso detta solopar. Jag skulle då icke med den liflighet nu skedde, knunnat imaginera någ hvilken effekt mina tillämnade svängningar med Herr Figge skulle göra; likvisst tror jag de, om möjligt ölverträffade det första parets, ty, olyckligtvis hade Hr Figge några dagar förut fått snusven om några tourer till en fransysk quadrille,

hvaröfver han nu vidt och bredt ordade; "Han varre fasligt kär i franska danser, spelte sjelf litet viol, men var ej i stånd att kunna införa dessa danser i T., emedan alla menniskor der tyckte mer om de svenska, samt spelman Patrik Stollt, dessutom befanns alldelös oläranktig vid uppfattandet af musiken beträffande de franska. Följden af allt detta blef, att vår promenade räckte sina väl fulla åtta hvarf; att Mamsell Binas och Mamsell Lovas ögon, ledsagande oss genom alla dessa opåräknade direktioner, icke utan förtrytelse varsnade, hvad de, genom desse onödiga ströfningar länge nog gingo i mistning om, och att sluteligen och sist jag, sedan ändteligen min Cavalier ett par slag kring rummet med mig nigit sig fram, för honom gjorde min tackskyldigaste reverence. I samma takt och med samma beredelser upptogos härefter af de maktinnehafvande herrarne, den ena damen efter den andra, hvarunder den fullkomligaste munterhet ägde rum. Att detta för de främmande var det lyckligaste påhitt Rosa kunnat göra, syntes mer än klart; hvarföre hon äfven, stundom underhjelpt af mig, i timmo-tal lätt sina vältzer och quadriller högljuda. Verkeligen hade icke dansen så upplitvat Mamsellerna, så under théet de nu meddelade Rosa och mig, huru i den lilla staden, Mamsell A. och Mamsell B. på sista kaffet hos Rådman D:s voro klädda, huru Mamsell F. redan hade, såsom Rosa och jag, rynkade ärmar så väl upp, som nedvid; Huru Mamsell G. obegripligt nog alltid först viste alla moder; huru hennes klädning alltid förgiftit var en par alnar vidare än andras; huru rolig och qwick fröken H. (den enda fröken staden ägde) var; huru man

rigtigt kunde skratta sig till döds då hon sk svade eller kromade sig såsom fru S., fru K. eller fru L. då hon valsade såsom Mamsell M. eller figurerade såsom Rädmann N. eller Adjunkten O. — Ja, hon var alldeles för galen och rolig; och när hon agerade utur Frithiof, eller Axel, se'n! och föreställde Ingeborg, eller Axels brud, nej, hon var för rolig, herrskapet skulle riktig akratta sig sjuka, om de en gång skulle höra henne. — "Gud bevars derifrån" sade Rosa hals högt till mig, i det hon tog min arm, och åter styrdo kosan tillbaka till salen, "Gud bevara oss verkeligen nådigt ifrån en sådan nödvändighet." Mot klock. åtta, sedan allt hvad lit och anda ägt, ja, ifrån den äldsta till den yngsta, födelsedagen till heder, deltagit i en munter dans, skreds omsider under tacksägelser och bugseringar, till uppbrott, hvorefter värdssfolket artigt nog själve till stranden nedföljde, samt formeligen insköppade sina gäster. Aftonen slöts under jubel och skratt med det för barnen så oändligen intressanta skuggspelet, och Mamsell Aramintha försäkrade sig "på länge ej halft en så amosant dag." För resten hafva de här passerade dagar upptagits af musicerande, sång, små handarbeten, men väsentligast af promenader, på hvilka här är otaligt många, och olika att tillgå. Jag har verkeligen sällan sett så utmärkta lägenheter. Ack! vore ni endast här, Friherrinnan och du, hvad jag då kunde skatta mig lycklig. Men nu slut med allt detta vidlyftiga resiterande; dagen ljusnar redan märktigt, och just nu gal älven den morgonvakne tuppen sitt kukukiku, hvilket i stället att mana till nytt lit och verksamhet, förer mig att njuta hvilan. God natt!